

újváros

XXX. ÉVFOLYAM • MÁJUS - JÚNIUS • ÁRA: 700 FT

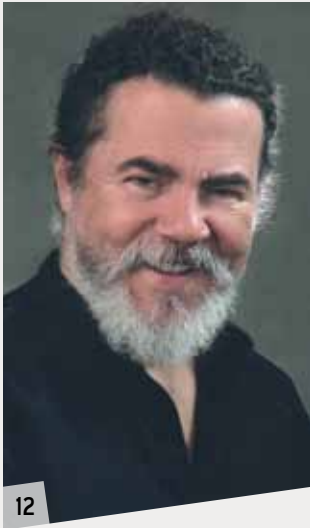
2018
3. szám

www.ujvaros.eu

MERRE TART A CSALÁD?

.....
*Családjaink rendszerének átalakulása
kihívások elé állít és új utak
keresésére ösztönöz*

Tartalom

12

FÓKUSZ

4 nézőpont

Nemzetiségek a parlamentben

Kovács Bertalan

Budapest, te csodás?

Simkó Zsófia

Robotjövő

Sudár Balázs

6 körbejáró

Talpra állni, utat találni

Simkó Zsófia

Kell egy varázssíp

Feltserné Bernáth Mária

12 arckép

Nem a magam dicsőségére kaptam

Interjú Simon András
Kovács Bertalan

15

AKTUÁLIS

15 színfolt

Istenért a Föld másik oldalán

Csikné Sisák Zita

18 párbeszéd

Elváltként az Egyházban?

Andrea Tornielli
Almássy Mara

20 fénykép

Igazi énünk

Kovács Bertalan
és Simkó Zsófia

22 hírmozaik

Beszélgetések a kandalló körül

Nagy-Varga Zsófia

Térjünk vissza a párbeszédhez

Tóth Judit szerk.

Rólunk és nekünk szól

Gunda-Szabó Dóri

24

LELKISÉG

24 alapkö

Mária a Szép Szeretet Anyja

Chiara Lubich

25 élőforrás

A szeretet áramlása

Igino Giordani

26 életige

Május – Szabadon szolgálni

Letizia Magri

27 igenlét

Már nemcsak egy arc

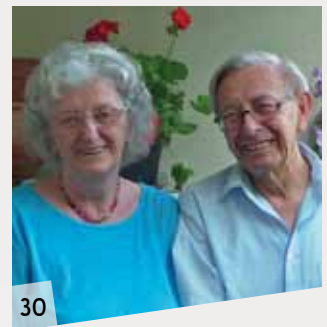
28 életige

Június – Párbeszédre kész életstílus

Letizia Magri

29 igenlét

Az első felindulás után

30

MINDENNAPOK

30 gyöngyszem

Amíg szusszanás van bennem...

Dombai Mária

32 tettekész

Hivatása önkéntes

Rassay Zsolt

34 életmód

Kincset ér, kincset rejt

Visy Petra

36 meseország

Hogyan találta meg a katica a pettyeit?

Barlay Ágnes

Rajzolta: Jánossy Zsófia

38 szemrevaló

Hol vagy?

Körmendy Imre

Isten városa

Göbel Ágoston

39 derűlátó

Varázslatos kütyük

Walter Kostner

► Csíkné Sisák Zita //////////////

Jelen-lét a jövőért

Márciusban az egész ország a közügyekre figyelt, politikai irányokról, nemzetről, világméretű folyamatokról gondolkodott, próbált tájékozódni az eléggé szennyezett vízű információtengerben, majd szavazatával hozzájárulni közös jövőnkhez. Még javában zajlott a kampány, miközben a szerkesztőségben már a következő lapszám tematikáján dolgozva épp a társadalom legkisebb egységét, a családot vettük górcső alá, s egyéni utakról, személyközi kapcsolatokról, a kisközösség megtartó erejéről beszélgettünk.

Furcsa volt hetekig ebben a kettősségben létezni. A plakátok és hirdetések mind arról próbáltak meggyőzni, hogy a legfontosabb, jövőt leginkább meghatározó cselekvésem az, hogy hová húzom be a két x-et. Közben pedig gyűltek az anyagok a cikkekhez, készültek az interjúk, s ezeket olvasva egyre inkább az rajzolódom ki, hogy tennivalónk és felelősségünk leginkább a szűkebb környezetünkben, ember és ember között van, a mindig aktuális jelen pillanatban, figyelve a bennünk szóló Isten hangjára.

Nem mindegy, hogy mit teszünk, hogyan élünk a családjainkban, melyek a maguk sokféleségében és egyediségében, hiányosságokkal együtt is fontos funkciókat töltenek be és kincseket rejtenek (34. o.). A kapcsolódó nevelés szakértői arról beszélnek (9. o.), hogy gyermekeinknek minden másnál előbb leginkább a velünk való kapcsolatra, a jelen-létünkre van szükségük, s ha ezt megadjuk nekik, a mindennapok is gördülékenyebbé válnak. Az egyedül maradt szülőknek tartott lelki hétvégék szervezője pedig azt emeli ki (6. o.), hogy a gyakorlatias segítségen túl leginkább Isten jelenléte gyógyítja a résztvevőket, ezért a szentmise, a dicsőítés és a szentségimádás

elmaradhatatlan részei a programnak. Simon András grafikusművész pedig arról vall (12. o.), hogy nemcsak a tehetségét kapta Istentől, hanem azóta is Ő gondoskodik róla: megrendeléseket küld, ihletet, útmutatást ad napról napra. Isten olykor merész kalandokra hív, számol be róla a Szabó házaspár (15. o.), akik négy kicsi gyermekükkel szeltek át az óceánt, hogy Peruban szolgálják a legszegényebbeket. Missziójuk csak úgy lehetséges, hogy a személyes meghívásra közösen, teljes egységben mondtak igent, Isten kezébe helyezve a holnapot. Dombai Mária a jövőtől való félelem feleslegességéről beszél: az aggodalommal várt nyugdíjas évek unalom helyett számos új feladatot hoztak, a szabadság ízével fűszerezve (30. o.). Olykor pedig a jelen pillanat arra hív, hogy kapcsolatba lépjünk az éppen lettünk lévő személlyel, legyen az akár egy hajléktalan (22. o.), egy szatyrot cipelő idős hölgy, egy babakocsit toló anyuka vagy akár a plébánosunk (32. o.). Ezekben a pillanatokban olyanok vagyunk, mint a mesénk kis katicája (36. o.), aki világos célt kitűzve haladt a maga útján, de mégis mindig megállt segíteni a rászorulóknak, s ezek a feleslegesnek tűnő kitérők titokzatos módon végül mégis eljuttatták céljához.

„Ha valaki a jelent éli, Isten él benne, s ha Isten él benne, akkor szeretet van benne.”¹ – írja egy helyen Chiara Lubich.

Nem azzal teszünk-e legtöbbet a jövőnkért, amit itt és most teszünk, szeretetből? //

¹ Chiara Lubich: Pillanatról pillanatra. Új Város, Bp., 2002. 14.

POLITIKA

Nemzetiségek a parlamentben

Kétségtelen, hogy rengeteg jót is és rosszat is el lehet mondani az ideai parlamenti választás kimeneteléről. Menthetetlen optimistaként hadd emeljek most ki egy számomra nagyon szívderítő pozitívumot: 2018-tól, a rendszerváltás óta először, egy parlamenti mandátummal képviselteti magát az egyik – a német – nemzetiség. Az őshonos kisebbségek jogainak védelme egész Európában beszédtema, és ebbe beletartozik a nemzetiségek parlamenti képviseletének kérdése is. Magyarországon már a rendszerváltáskor bekerült az alkotmányba, hogy a nemzetiségek államalkotó tényezőként részesei a nép hatalmának, és

pixabay.com

így képviseletüket törvényben kell biztosítani. Ez a törvény azonban nem lépett hatályba. Az Alkotmánybíróság 1992-es határozatában mulasztásos alkotmányértést állapított meg, és ez az állapot bő két évtizedig fennállt. Végül a 2011-es választási törvény rendezte a nemzetiségek parlamenti képviseletét, amely először a 2014-es parlamenti választásokon vált aktuálissá.

A törvény a Magyarországon elismert 13 nemzetiségi kisebbség parlamenti képviseletét kedvezményes kvótával biztosítja, illetve az a kisebbség, amely nem szerez ehhez elég szavazatot, úgynevezett nemzetiségi szószólót delegálhat az Országgyűlésbe.

A 2014-es parlamenti választáson egyik nemzetiségnek sem sikerült elérni a kedvezményes kvótához szükséges, körülbelül 22000 szavazatot, így az előző ciklusban mind a 13 nemzetiséget szószóló képviselte a parlamentben. Ez egy tanulói időszak volt mind a parlament, mind a pozíció betöltők számára.

Idén azonban megváltozott a helyzet: a német nemzetiségi szószóló munkáját elismerve a magyarországi németek közül jóval többen adtak le szavazatot a német nemzetiségi listára, mint legutóbb, s így a németek többé nem csupán egy szószóló által, hanem egy tényleges parlamenti mandátummal képviseltetik magukat. Szokva vagyunk hozzá, hogy a politikai kérdéseket pártérdekek szempontjából elemezzük. Szeretnék hinni abban, hogy a nemzeti mandátumra ez nem lesz alkalmazható. Bízom benne, hogy a következő ciklusban egy jó példát látunk a „velünk vagy, vagy ellenünk?” kettősséggel történő szakításra, amikor a magyar Országgyűlésben nem kizárólag a nagy frakciók hallatják a hangjukat, hanem egyre hatékonyabban kerül sor a magyar társadalom sokszínűségének képviseletére. //

TÁRSADALOM

Budapest, te csodás?

Már a reformkorban is „vízfejűnek” csúfolták országunkat, és a helyzet azóta sem sokat változott, legalábbis nem javult. Kamaszkoromban mélysegesen felháborított a fővárosiaknak az a mentalitása, hogy Budapesten kívül mindent egyöntetűen „vidéknek” tituláltak. Debrecent, az ország második legnagyobb városát éppúgy, mint Iborfiát, a zalaegerszegi kistérség 2014-ben mindössze 8 lakost számláló, aprócska faluját. Mintha a fővárosban a kettő közti különbség is eltörpülne önnön nagyságához viszonyítva.

És az az igazság, valahol el is törpül – mindenféle rosszállás nélkül. Mert Budapesten összpontosul a magyar lakosság durván egyötöde, ide futnak be a fő vasútvonalak és autópályák, és az itt élő emberek egy főre jutó GDP-je is éppen a duplája az országos átlagnak, nem beszélve a számtalan színházról, múzeumról, kulturális rendezvényről, a sport lehetőségekről és a bevásárlás fellegvárairól. Budapest speciális mikroklíma, ahol a megkülönböztetett helyzetéből fakadóan más jellegűek a problémák, a nehézségek, a sorskérdések, mint az ország más területein.

Talán ezzel magyarázható az a polarizáció, ami a mostani választásokkor is megnyilvánult – ami előtt ugyanakkor mégis értetlenül állok. Mert vegyük Jóskát és Jánost. Mindketten középkorú, érett férfiak, értelmiségi munkával, hasonló gondolkodásmóddal és értékrenddel. Egyikük pesti, másikuk egy vidéki nagyvárosban él. Barátok.

Kovács Bertalan

pixabay.com

Ha az élet és a világ nagy kérdéseiről interjúvoljuk őket – a klímaváltozástól a szíriai háborúig –, ugyanazokat a válaszokat adják. Mindaddig, amíg a hazai napi politikához nem érünk. Akkor, mintha kilépnének térből és időből, de még talán önmagukból is, kezdenek döbbenetesen más dallamot fújni. Sokat lehet olvasni a témában, hogy miért alakult ez így. Mert vidéken „az ellenzék alig volt jelen”. Mert az ellenzéki pártok „nem léptek vissza egymás javára”. Mert „vidéken az emberek nem felejtették még el a devizahiteleket”. Mert a pestieknek elégük lett a „gyűlöletbeszéből és hamis bűnbakképzésből”. Mert itt „kiszámítható, rendezett, biztonságos kormányzást” akartak, emitt meg „valódi demokráciát” – olvashatjuk a saját nézőponttól átítított elgondolásokat.

De mindez nem változtat a helyzeten. Jóska és János nem tudnak dúlőre jutni. A polarizáció fokozódik, a szakadék nő, a megoldás elmarad. Ki nem lát mit? Hol lappang az igazság? Vagy a választások elmúltával ez már senkit sem érdekel, hiszen úgyis újra mind barátok leszünk? ///

Simkó Zsófia

TECHNOLÓGIA

Robotjövő

Nemrég olvastam a hírt: a McKinsey jelentése szerint 2030-ig 800 millió munkahelyet válhatnak ki robotok. Ez azt jelentené, hogy az emberiség 10%-ának átveszik a munkáját. Jól hangzik? És reálisan hangzik? Milyen hasznos is, hogy sok egyszerű, repetitív munkát nem embereknek kell végezni. A cégnek is hasznos, hiszen a gép kevesebbet hibázik, gyorsabban dolgozik. Viszont abba is belegondoltunk, hogy hirtelen az emberiség 10%-a munka nélkül marad? Mit kezdenek magukkal? Miből fognak élni? Az állam eltartja őket? Persze, sok mindent jó, ha megcsinál a gép, csak valahol határt kellene szabni ennek is. Attól, hogy valamit lehet, nem biztos hogy kell. De attól tartok, itt is a kevesek anyagi érdeke fog győzni, nem pedig a munkavállalók tömegének érdekei. Ennek többféle eredménye lehet: a legnagyobb hatás a gazdag országokban lehet, ahova a McKinsey a legtöbb érintettet jósolja. A csúcs

Németország a jelenlegi munkahelyek harmadával. A gazdagok juttathatnak az így szerzett bevételből (közvetve vagy közvetlenül) a társadalomnak is. Ezáltal sok ember szerezhethet még magasabb képesítést, hiszen egyszerűbb munkalehetőségek már nem is lesznek. Közülük még többen helyezkedhetnek el olyan fejlesztői állásokban, amelyek célja további technológiák kifejlesztése, amelyek az emberi munkaerőt kiváltják, így a folyamat önmagát tartaná fenn (egy darabig). Ezek a robotok újabb munkahelyeket, sőt szakmákat hívhatnak életre. Rengeteg szerelő, programozó, ellenőr fog kelleni, de akár kifejezetten az akkori technológiát fejlesztő mérnökök is. Az érintettek németországihoz hasonló aránya esetén a társadalom gyakorlatilag egy upgrade-et hajt végre magán. Ezzel még jobban megnő a különbség gazdagok és szegények között. A szegényebb, rosszabb infrastruktúrájú országokban ellenben ezek a tömegek nem fognak tanulni, inkább elindul az ügyeskedés, szerencsétpróbálás, hatalmi harc minden szinten, végső soron pedig akár polgárháború is. Ezek fényében biztosan jó ötlet ez a robotosdi? ///

Sudár Balázs

pixabay.com

Talpra állni, utat találni

Egyedülálló szülők három hétvégén át egymással és Istennel közösségben keresik a válaszokat: hogyan tovább.

► **Simkó Zsófia** // // // // //

Korunk nehézségei számos sebet ejtenek a családon, melyek csak Istenhez és egymáshoz való kapcsolódással, közösségben gyógyulhatnak.

Madocsi Bea húsz évvel ezelőtt Franciaországban vett részt egy egyedülálló szülőknek szóló AVE kurzuson, majd hazahozta a tematikát, lefordította, és azóta is az egyik aktív szervezője a hiánypótló programnak. Őt kérdeztük a hétvégék felépítéséről és hasznáról.

Mik is azok az AVE-hétvégék?

Az AVE (Amour et Vérité, azaz szeretet és igazság) eredetileg „házasságkarbantartó” alkalmaknak indult a francia Emmanuel Közösség házaspárjai számára. Hamar igény mutatkozott azonban a közösségen kívül, és nem csak házasságok körében, a szülőknek szóló megerősítő hétvégékre. Ezért dolgozta ki egy szakemberekből álló stáb az egyedül maradt és az újránházasodott szülőknek szóló programot.

Én magam is egyedül maradtam a gyerekekkel, és nem igazán látszott a segítség. A külvilágból sokszor azt a reakciót kapja egy elvált, hogy „Nem akkora nagy ügy, a házasságok fele tönkremegy, szedd össze magad!”; vagy: „Fel a fejjel, leszel te még boldog!” Vagy a másik véglet: „Jaj, ez borzasztó, mi lesz most így veled?” De egyik sem segít igazán. Katolikus körökben pedig gyakran tapasztalható megbélyegzés. Sokak véleménye az, hogy önmagában érték benne maradni egy kapcsolatban, akkor is, ha bántják egymást vagy valódi kötelék nélkül élnek egymás mellett. Ezért akik nem bírják ki, azok hibásak, gyengék, bűnösök. Ezt érezni súlyos teher. A személyes tapasztalat vezetett oda, hogy egy ilyen hétvégesorozatot itthon is hiánypótlónak gondoljak.

Miről szól az AVE kurzus, hogyan épül fel?

Összesen három hétvégéből áll, ahol a szombatok az **egyedül maradt szülő kérdéseit**, a helyzet feldolgozását célozzák. *Hogyan gátolják a múltbeli sebek és a jövőtől való félelmek, hogy észre vegyünk a mindig aktuálisan a jelenhez kapott kegyelmet? Tudatosítsuk, hogy senki nem veheti el a teremtet voltunkból fakadó méltóságunkat!* Nagy kérdés, hogy meg tudok-e bocsátani magamnak, a másoknak, a harmadiknak (ha volt), az Istennek, az Egyháznak. Ez talán a legnehezebb része a folyamatnak. Emellett fókuszálunk az istenkapcsolatunkban való növekedésünkre.

A vasárnapok mindig a **gyerekekkel kapcsolatos kérdésekről** szólnak. Hogyan segítsük emberi, lelki, szellemi fejlődésüket? Hogyan tartjuk a **kapcsolatot a másik féllel az érdekükben**? Nagyobb gyermekek esetén: *Hogyan engedjük el őket? Hogyan élhetünk értelmes, másokért tevő életet?*

Nem előadások, inkább személyes tapasztalaton alapuló **tanúságtételek** hangzanak el. Emellett hangsúlyos a **kiscsoportos beszélgetés**. Itt nem a szennyes kitergetése, nem a sebek nyalogatása, nem is a másik faggatása, pláne nem az életének a „megoldása” a lényeg, hanem a **biztonságos légkör**, ahol nincs ítékezés, számonkérés, mentegetőzés. A beszélgetések fókuszában az a gondolat áll, hogy a válás fájdalmas helyzetét Isten hogyan tudja mégis a javunkra fordítani, hogyan tud talpra állítani, előbbre vinni. Azt tudatosítjuk, hogy Őt nem a bűneink, sebeink, az elrontott dolgaink érdeklik, hanem hogy megmutathassa nekünk a végtelen szeretetét, amit nem lehet eljátszani. Ezért a kiscsoportban úgy tudnak beszélgetni, ahogy máshol nem – és ez gyógyító. A kiscsoportnak a másik szerepe a **reflektálás**: kit mi érintett meg aznap, és mi az a nagyon konkrét, kis dolog, amit a saját életében megváltoztat ennek hatására. Ennek **konkrét és kis elhatározásnak** kell

lennie. Például ha valaki megértette, hogy mennyire ártalmas a gyermekeinek a másik szülőről rosszat mondani, ne azt határozza el, hogy soha többé nem beszél róla negatívan. Az viszont már konkrét, hogy mindennap elimádkozik érte egy Miatyánkot, és kéri Istent, hogy fékezni tudja a nyelvét. Ez egyértelmű: megtettem vagy nem tettem meg? Mivel a hétvégék között egy-egy hónap telik el, van idő ezeket a búcsúzásakor megfogalmazott elhatározásokat **gyakorlatba ültetni**. Isten talpra akar minket állítani, de a mi együttműködésünk nélkül ez nem megy. Az elhatározások által ki-ki átgondolhatja, hogyan próbált meg együttműködni a Gondviseléssel.

Ezek a gyakorlatias dolgok – bár rengeteget jelentenek – nem elegendők. Amiért sokkal gyógyultabban távoznak a résztvevők (a nem hívők is), az **Isten mindenkire ható jelenléte a szentségimádásban**, a **dicsőítő imában** és a **szentmiséken**. Ezért kezdjük az alkalmakat dicsőítéssel. Ez az imaforma ugyanis kiemeli a saját nyomorúságunkból, az önmagunkba fordulásból, és a figyelmünket a végtelen Istenre irányítja. Hitvallás ez, ahol kimondhatjuk: „Istenem, bízom

az irgalmadban, tudom, hogy szeretsz és terved van velem, ezért nem baj, ha nem látom a következő lépést, elég, ha te látod.” Ennek a felismerésnek a hatására pedig csodákat tapasztalunk. Mert lehet, hogy továbbra is munkanélküli marad a résztvevő, vagy továbbra sem kapja a gyerektartást, de egészen máshogy tekint a saját helyzetére azáltal, hogy az önerőből megoldani próbált, de kudarcot vallott dolgait rábízta Istenre. Amikor valaki elválnak, az mérhetetlenül fájdalmas: mintha egy végtagját levágnák. Ebben az aggodalommal teli időben, összetörtén, a fizikai gyógyuláznál is nagyobb csodának tekinted, ha elhitheted, hogy nem fogsz mindennap sírással ébredni, és ha újra értékesnek tudod magad tartani Isten gyermekeként. Ez meg szokott történni a hétvégék eredményeképp. A gyógyuló szülővel pedig gyógyulnak a gyerekek is, és lehetőség nyílik a volt házaspárral való jobb kommunikációra, békésebb egyeztetésre.

Kiknek szól az AVE kurzus?

Elsősorban azoknak, akik még a feldolgozás elején járnak és kicsik a gyerekeik. Nekik az a fő kérdésük, hogy hogyan

”

A gyógyuló szülővel gyógyulnak a gyerekek is.

élik túl a válást, mi lesz a gyerekekkel, hol van a helyük így az Egyházban, mit szól Isten az új helyzethez. Mostanában viszont egyre több a 30 évnyi házasság után elvált jelentkező. Őket sem küldjük el, inkább alakítottunk a tematikán, hogy az ő kérdéseik is helyet kapjanak. Sajnos el kell mondjam, hogy egyre több a mintaházasságból érkező is: a pár jegyesoktatást tartott a plébánián, nagy közösségi életet élt, szépen nevelte a gyermekeit – és egyszer csak jelentkezik valamelyikük egyedül. Ez nagyon fájó. Mit rontunk el a közösségeinkben, a plébániákban, az Egyházban? Bár nagyon szépen hangzik, hogy az a család vagy házaspár, amelyik együtt imádkozik, az együtt is marad, de nem feltétlenül van így. Nagyon jó keresztények érkeznek hozzánk, akik imádkoztak már a párkereséskor a leendő társukért, később együtt és a gyerekekkel közösen is – de nem minden ezen a síkon dől el. Ha olyan a probléma, akkor pszichológushoz kell menni, ahogy baj esetén orvoshoz is elmegyünk. Nem szabad azt hinni, hogy még több rózsafüzérrel a szőnyeg alá söpört dolgok egyszer csak megoldódnak. Emellett az is fontos lenne, ha pont a köreinkben (plébániákban, házascsoportokban) nem kellene

a látszatát fenntartanunk annak, hogy minden rendben van. Ilyen bizalmas közeg viszont csak keveseknek adatik.

Eddig főleg az elváltakról beszélgettünk. Mi a helyzet az újráházasodottakkal?

Az ő helyzetük nehezebb, mert amíg az ember „csak elvált”, addig valamennyi együttérzésre még számíthat. Viszont amikor talál valakit, akkor megint ellene fordul a közhangulat. II. János Pál pápa mondta, hogy az Egyháznak nincs joga felbontani egy szentségi házasságot, de nincs joga arra se, hogy érvényesnek tekintsen valamit, ami nem az. Érdemes ezért megvizsgáltatni mindenkinek a házasságát, hogy egyáltalán érvényes volt-e – mert az igazság szabaddá tesz. Ennek fényében lehet tudatosan döntéseket hozni, tovább haladni. Azt tapasztalom, hogy a hibákból okulva sokszor az új kapcsolatban már szebben élnek együtt, jobban figyelnek a gyerekek vallásos nevelésére, aktívabban részt vesznek az Egyház életében – és szenvednek attól, hogy nem járulhatnak szentségekhez. Ha emellett még elutasítással, ítélkezéssel is találkoznak, az csak távolítja őket. Ezért is volt számunkra nagy biztatás, hogy az újráházasodottaknak szóló alkalmaink zárómiséjét Erdő Péter bíboros tartotta. Önmagában ez üzenet értékű volt, amit a résztvevők azonnal éreztek.

Merre kellene tartania az Egyháznak és nekünk, tagjainak a szemléletünkben?

A kis dolgok sokat számítanak: például ha a pap szem előtt tartja, hogy ne csak a sokgyermekes, ép családokhoz szóljon, hanem legalább egy mondatban a sérült családúakhoz is. Ha engedi, hogy az AVE-kurzus plakátja kikerüljön a hirdetőtáblára. Sajnos volt, aki azt mondta, hogy az ő plébániáján ne csináljunk reklámot a válásnak. Akkor a fogászok is leszedhetnék a tábláikat, mert a fogfájást se reklámozza senki! Ki merne így kitenni egy felhívást az

újráházasodottaknak? Pont az ilyen típusú reakciók miatt igen gyógyító, amikor azt látják, hogy egy-egy miséző pap csak az ő kedvükért, a szabadideje föllázásával eljön, hogy segítse az irgalmas Istennel való találkozásukat. Megváltozik ezáltal az Egyházzal alkotott képük is.

Emellett szükség lenne az élő közösségekre, ahol nem csak ülünk a padban egymás mellett, hanem személyesen figyelünk a másikra, különösen a megsebzett életűekre. Az egyedül maradtaknak jól jön a gyakorlati segítség: az anyukának például felállítani a karácsonyfát, az apukának megfőzni az ünnepi vacsorát vagy megoldani a helyzetet, amikor mindhárom gyerekének egyidőbe esik a szülői értekezlete. Errefelé kellene tartanunk: az odaforduló, cselekvő szeretet, és az igazságban gyökerező irgalom felé. //

Az érdeklődők a soron következő hétvégről az www.avelap.hu oldalon, a meghívó menüpont alatt tájékozódhatnak.

AVE kurzus

ELVÁLTAKNAK, EGYEDÜLÁLLÓ SZÜLŐKNEK

Hétvégesorozat

Ervénytelenítve

Nincs végleg érintett élet, Jézus azért jött, hogy megkeresse az elveszetteket és megmentsse őket.

A kurzus célja: a válás utáni élet megküzdésének támogatása, a gyerekek érdekeinek védelme, a szülői közösség erősítése.

A kurzus szervezői: AVE (Az Elváltakért) és a Magyar Katolikus Párhuzamos Életközösségek Szervezete.

Kell egy varázssíp

Beszélgetés
a kapcsolódó nevelésről

► **Feltserné Bernáth Mária** //////////////

Eljött a hetedik évem a gyereknevelésben, úgy gondoltam, kéne egy frissítés ezen a téren, de nem bírtam már az n-dik szuper gyereknevelős könyvhöz fordulni. Ekkor akadtam rá a kapcsolódó nevelésre, ami mellett nem tudtam szó nélkül elmenni, egyrészt vonzott, másrészt nem csúszott le olyan egyszerűen a torkomon, de az biztos, hogy felpeszdtített. Egy Zsuzsival, a Kapcsolódó nevelés magyarországi elindítójával, és Bakos Gergő óvodapedagógussal beszélgettem, aki drámatanársága mellett nemsokára a kapcsolódó nevelés oktatója is lesz.

Annyiféle gyereknevelési módszer, szemlélet van ma a köztudatban, és mindig jön egy új divathullám, ez már néha szinte zavaró. Hol van az egyszerű anyai ösztön? Te miért szegődtél egy „módszer” mellé?

Zsuzsi: Én nem egy módszerhez fordultam, hanem voltak konkrét gondjaim, és azokra kerestem megoldást. A gyerekeim például tízszer felébredt éjjel, keveset nevetett, és állandóan pörgött. A kapcsolódó nevelésben olyan gyakorlati ötleteket kaptam, amik működtek. Amikor tudatára

Egy Zsuzsi albumából

ébredünk, hogy mi nem volt annyira jó abban, ahogy a szüleink neveltek minket, akkor másként akarjuk csinálni, de nincsenek minták. Ezek a módszerek új mintákat ajánlanak, amik gyakran nem is újak, hanem valami nagyon régihez nyúlnak vissza. Másrészt egészen más világban élünk, mint a szüleink-nagyszüleink generációja, mások a hétköznapok, más az idegrendszerünket érő terhelés, sok minden ma egyszerűen nem működik. Ösztönök vannak, de gyakran sérülnek, és valami nagy érzés, amit ösztönnek gondolunk, lehet egy sérülés következménye is.

Gergő: A különféle módszerek általában azt mondják, hogy embereld meg magad, és csinálj valamit következetesen a módszer szerint. A kapcsolódó nevelés viszont más oldalról fogja meg, azt mondja, hogy ahol most én vagyok, a jelen pillanatban dönthetek. Csak arra van szükség, hogy kapcsolódjak a másikkhoz, a gyerekekhez. Szabadság van benne. Amit még mond, hogy a gyerek igazából rendben van, csak segítenem kell neki ledobálni magáról a gondokat. Például, ha a fiam ütni-verní akar, akkor segítek neki ebben, csináljuk együtt. Nyilván én, felnőtt ésszel, tudatosan tartom a kereteket, hogy ne üssük ki az ablakot, de a párnát, na,

azt szétverhetjük együtt. Beállok az ő rendszerébe, ez nagyon jó feszültségoldó. Azért éreztem forradalminak, mert vagányság és szabadság van benne, nem akkor működik, ha pontosan betartasz dolgokat, hanem egyszerűen azt kell „betartanod”, ami épp a jelen, a másokra kell figyelned.

Sokszor hallunk ma az érzelmi nevelés fontosságáról, hogy meg kell tanítanunk a gyerekeinknek kifejezni az érzelmeiket, például, amikor tombol, azt mondani neki: „Most dühös vagy”. Ti mit gondoltok erről?

Zsuzsi: Nekem ez kicsit olyan, mintha úgy tanítanánk a gyereket biciklizni, hogy nem engedjük felülni rá. Elmondjuk, hogy ez itt a kereke, így kell tekerni. Az érzelmi nevelésnek része, hogy hagyjuk a gyerekek megélni az érzelmeit, mert akkor fog tanulni róluk. Ezek az irányzatok néha elmehetnek abba a félreértésbe, hogy ahelyett hogy megéljük, nevezzük meg az érzelmeiket. Ne legyél dühös, inkább mondd ki, hogy dühös vagy! Mintha félnénk tőle. De ha a szülő egy biztonságos kapcsolatban tud egy nagyot zokogni vagy dühöngeni, elkezd megbarátkozni a saját érzelmeivel, akkor ráébred, hogy például a dühösségtől nem dől össze a világ, és akkor ezt át tudja adni a gyerekének is. A szülők is érzelmileg újranevelik magukat. Ha nem vagyunk egyedül, van valaki, aki támogat, biztonságos kereteket tart, akkor megérezzük a saját erőnket, érzelmeinket, és fel tudjuk állítani a határainkat. De fontos a határszabás: ha dühös is a gyerek, nem verheti meg a másikat. A viselkedésnek határt szabunk, de hagyjuk, hogy az érzések megjelenjenek. Egyik gyerek megüti a másikat, odamegyek, megfogom a kezét, arrébb viszem, nem hagyom. De ez nem jelenti azt, hogy közben ő ne dühönghetne. Szülőként tudom, hogy ez a dühöngés része egy folyamatnak,

és amikor túl lesz rajta, akkor lesz egy megszelídült gyerekem. Igazából mindannyian hisztizünk, mi anyukák ezt jobban látjuk, a férjem is nagyon bólogat itt a háttérben, de igazából az apukák is, csak másként. Ez nem azért van, mert bénák vagyunk, hanem mert erre szükségünk van. A gond az, hogy nem tudjuk: jó, hogy ez történik. Amikor a másik elkezd hisztizni, mindegy, hogy gyerek vagy felnőtt, kiakadunk, nekiugrunk, le akarjuk állítani, pedig ha egyszerűen csak adnánk ennek időt, tudnánk, hogy ez nem ellenünk, a világ ellen van, csak a gőz jön ki így, akkor tudnánk ebben egymásnak segíteni. Senki nem venné magára, nem sértődne be, sokkal hamarabb megoldódnának a problémák, mert amikor kiment a gőz, akkor tudjuk másként látni a helyzetet, a világot. Ezt mindenki ismerheti magáról. A kisgyerek, ha nem engedjük neki kiengedni a gőzt, akkor egész nap robbanékony, nyűgös, nyafogós lesz, míg ha egyszer végighallgatjuk, nem akarjuk elterelni a figyelmét, megvesztegetni, akkor lesz egy jó napunk, mert nem egy forrongó kuktával kell együtt élnünk.

”

Egyszerűen

azt kell

„betartanod”,

ami épp a jelen,

a másokra

kell figyelned.

Gergő: Ha megnevezek egy érzelmet, az csak egy szó, pedig ezerféleképpen lehetsz dühös vagy szerelmes. De ha jelen vagyok, meghallgatom, segítek neki, kijátszhatja, kinevetheti, és akár kísírhatja, kidühöngheti az élményeit, érzelmeit, akkor már valóban ismerni fogja az érzéseit, és megtanulja uralni őket. Ma nem csak a testsémádat kell ismerni, hanem azt is, hogy milyen érzelmekkel reagálsz. Ebben a támogatásban viszont nagyon fontos a valódi bizalmi légkör, hogy közben ne azon gondolkozzam, hogy például azt a papírzsepit a földről fel kéne venni, lejárt a mosás, vagy mikor lesz vége. Úgy jelen lenni a gyerek mellett, ahogy te is igényelnéd, mert másképp nem tudunk megnyílni. Ez nekünk, felnőtteknek is nehéz: leülök beszélgetni egy barátommal, szeretnék előhozni magamból valamit, és nem tudom. Szeretnék igazán gyönni, de nem tudom előhozni, ami bennem van, csak szavak maradnak. Szerintem sok falat építünk a gyerekekben. Inkább nyomják el, mint hogy kiengedjék, mert persze félünk, mi lesz ha... Pandóra szelencéje, ajajj! Százfelé futó nyulak, most mit csinálunk? És a megoldás: kell egy varázssíp, mint a mesében. Nekem ez a síp a kapcsolódó nevelés, vagyis inkább ez a fajta jelenlét a másik számára. Amikor tudom őt jól figyelni, támogatni. De hogyan tudom ezt megtenni? Ha én nem vagyok ideges, nem vagyok százfelé. Ha én is kiadhattam már magamból előtte. Ez egy ilyen játék, és erre jó utat mutat a kapcsolódó nevelés.

Próbáljuk meg összefoglalni, hogy mi is akkor a kapcsolódó nevelés?

Zsuzsi: Egyszerre egy szemléletmód és egy gyakorlati eszköztár. Vannak a nagy ideák: a feltétel nélküli szeretet, elfogadás, megértés, pozitívan nevelni, türelemmel, de kevesen mondják meg, hogy amikor a gyereked leveti magát a földre a gumicukorért a Sparban, akkor mit jelentenek ezek a nagy elvek?

A kapcsolódó nevelés ezekre ad választ. Azért működik, mert összhangban van az emberi természettel, míg az évszázadok óta használt nevelési módszerek pedig többnyire nem. Például a büntetés-jutalmazás sem működik.

Ez a szemlélet felismerte, hogy nekünk, embereknek szükségünk van a kapcsolódásra, és arra, hogy a feszültségeinket kiadjuk azzal, hogy sírunk, nevetünk. Ez az alap gondolat a nevelésben is, hogy jó pályán tartjuk a gyerekeinket anélkül, hogy olyan dolgokhoz nyúlnánk, amivel tönkretesszük vagy leépítjük a kapcsolatunkat. Őt konkrét eszköze is van, az első és legfontosabb, hogy mi szülők jól legyünk (páros meghallgatás – vagyis osszuk meg egy másik felnőttel a problémánkat), ha ezt nem tudjuk megadni magunknak, akkor a többi is döcögni fog. A többi négy eszköz (*gyerekidő, sírás és a hiszti meghallgatása, szeretetteljes határszabás, nevetés meghallgatása*) pedig arról szól, hogy hogyan adjuk meg a gyerekünknek a kapcsolódás érzését, amitől az idegrendszere nyugalmi állapotba kerül, és normális tud lenni, illetve, ha túlságosan fel van zizzenve ahhoz, hogy a kapcsolódás segítsen, akkor tudunk neki segíteni, hogy visszatérhessen a nyugodt, együttműködő önmagához.

Él bennem egy kép az ideális anyáról, de néha a hétköznapi fáradtságában egyáltalán nem úgy viselkedem, türelmetlen vagyok, kiabálok. Ütközik az idea, a vágyam és a realitás, és ez nehéz. Mit gondolsz erről?

Zsuzsi: A gyerekeinknek arra van szükségük, hogy minket boldognak lássanak, és ha minket nyom a büntület, akkor ez nem segít. Hogyan szeressük magunkat, nagy téma ez. Igen, elrontottam, de szeretlek. Fontos a megbocsátás önmagunknak, békét kötni a korlátainkkal, hogy nem görcsölök azon, hogy ma ne kiabáljak, mert akkor

Fotó: Ványik Teca (2)

azonap tuti, hogy fogok. Adjuk nekik azt, amit tudunk adni, amiben örömmel leljük, amilyenek vagyunk.

Gergő: A gyerekek, éppen mert tiszta szívűek és nyitottak, azt üzenik, hogy bármit is rontottál el, holnap ki tudod javítani! Nem szabad egy ún. büntület-zsákot töltogetni, hanem ki kell ürítenünk. Találni kell egy felületet, ahol ki tudod üríteni, ezt sokan elfelejtik. A kapcsolódó nevelésnek van egy jó ajánlata, hogy keress magadnak egy társat, akinek ki tudod hisztizni magad. Én nem csak ebben az egy megoldásban hiszek, lehet egy jót sportolni, vagy néha beülök a kocsiba és döngetem a kedvenc zenémet vagy gyorsulok az autópályán. A lényeg, hogy ki tud üríteni ezt a zsákot! Legyel feltöltve, mert akkor te vagy a legjobb fej, és a gyerekeidnek erre van a leginkább szüksége. ///

További információk a témában:
kapcsolodonevelés.hu

Nem a magam dicsőségére kaptam

Interjú Simon Andrással
tehetségéről, művészetről,
hivatásról.

szövetséget lehet kötni, Ő a barátunk, és egy nagyszerű életút elindítója lehet. Mi – mint minden radikális nézetre érzékeny kamasz – persze belekesedtünk. Én is ekkor találkoztam Jézussal, de ez még nem jelentette a megtérésemet.

► Kovács Bertalan ////////////////

”

*Ha érzem,
hogyan van
bennem szeretet,
akkor
megrajzolom.*

Ahogy belépek a galériába, az otthonosság érzése fog el. Csodálkozva kapkodom a fejem a kifüggesztett grafikák között, amelyek mind-mind ismerősek valahonnan, talán még azok is, amelyeket valószínűleg akkor látok először. Bol-dogan felismerem azt, amelyik a szobám falán is lóg, de a többivel is találkozhattam már ismerős családoknál, plébániákon, könyvekben vagy az interneten. Mintha az egész műterem egy harmonikus, végtelenül letisztult imádság lenne: a képek külön-külön és együtt is Isten gyengéd simogatását adják tovább a látogatóknak.

Hogyan találkozott Istennel?

András: Az élő Jézussal egy kisközösségben találkoztam, amelyet kamaszkoromban a szüleim szerveztek, és az élére meghívtak egy lánglelkű papot. Anyyira szépen és lelkesítően tudott beszélni, hogy Jézus alakja elkezdett kirajzolódni előttünk. Az ő szavaiból kiderült, hogy ezzel a Jézussal

Mi kellett akkor ahhoz, hogy megtérjen?

András: A megtérésemnek a gyökere az önma-gamban való csalódottság volt, amikor is szor-galmas templomba járóként és kisközösségi tag-ként – aki kívülről nézve nagyon buzgó volt – rá kellett arra jönnöm, hogy a szívemet egyáltalán nem adtam át Istennek. Az egyik kisközösségi alkalmon nem tudtam beszámolni a számonkért anyagból, és olyan módon megszégyenültem, hogy megutáltam a saját kétszínűségemet. Ebben utólag Isten gyógyító kezét fedeztem fel. Azzal, hogy összetörte az énképemet és rávi-lágított arra, hogy mennyire aranyifúként élem a kereszténységemet, elindított a megtérés felé. Rögtön másnap elmentem az ismerős papunk-hoz azzal, hogy cselekedni szeretnék. Ő megadta egy mozgássérült fiatalember címét, aki nagyon nagy mértékben segítségre szorult. Ezzel a fiatalemberrel én összebarátkoztam, és rajta keresztül megtanultam, hogy mit jelent valakit odaadó szeretettel, önzetlenül szeretni. Öltöztettem, tolokocsiba raktam, fürdettem, sétáltattam, ettettem, itattam, mindent csináltam

Simon András

magyar grafikusművész

Munkásságát két fő irányvonal mentén tagolhatjuk. A klasszikus mesteri *Bosch* álomvilágot idéző rajzokra, amelyekben rendkívüli rajztudása párosul egy könnyed és nagyvonalú játékosággal, elegáns humorral. A másik fő vonal a jellegzetes „egyvonalas grafikák” sajátos világa. Ezek egyfajta védjegyei a művész szakmai munkásságának.

A kereszténység, a lelki élet és a mély hit. Művészetének középpontjában az ember és Isten kapcsolata áll. A saját maga által kifejlesztett, egyvonalas, különös kifejezőerejű grafikái révén ragadja meg témáját mély meggyőző erővel.

www.simonandras.hu

vele, mintha a saját gyereke lett volna. De ez még mindig nem volt elég ahhoz, hogy megtérjek. A megtérésem egy színdarabhoz köthető, amelyben a kisközösségünket vezető pap kérésére alakítottam a főszerepet: a pápát. A darab végén urbi et orbi áldást adtam a jelenlévőkre. A szöveget Pilinszky János írta és én mondtam el. Utólag tudtam meg, hogy ott állt valaki a templom végében, akinek a lelkét annyira megindította az a jelenet, hogy ő aznap meg is tért. Később találkoztam ezzel az emberrel, Tóth Endrével, aki, miután bemutatkozott és köszönetet mondott nekem a színdarabért, nekem szegezte a kérdést: András, te vajon megtértél-e már? Azt mondta, hogy belőlem már csak egyvalami hiányzik: hogy a szívemet is átadjam Istennek. Én persze zúgolódtam és nem fogadtam könnyen, mert azt hittem, hogy már egy megtért ember vagyok. De aztán némi gondolkodás, imádság és belátás után rá kellett döbbernem, hogy igaza van. Néhány további találkozás és beszélgetés után elvitt ahhoz a karizmatikus, református paphoz, Bereczki Sándor bácsihoz, aki ma a Mindenki Templomának a vezető lelkésze. Végül ennél a papnál tértem meg, és adtam át az életemet Istennek.

Az alkotói korszaka hajnalán volt egy komoly krízise. Ebben hogyan volt jelen Isten?

András: Az egy olyan időszak volt, amikor egyedül Isten volt életem vezérlő csillaga. Egy mérhetetlenül kiszolgáltatott, megszorított helyzetben arra kértem Istent, hogy az Ő végtelen gazdagságából adjon nekem tehetséget. Ez egy csodálatos istenélmény volt: kértem, és megkaptam. Utána meg az volt az istenélmény, hogy óriási szeretet és hála töltött el Isten iránt, amiért megtarthatom a Nekí tett ígéreteket – ami úgy szólt, hogy ha megkapom Istentől ezt a tehetséget, akkor azzal nem a magam dicsőségét fogom szolgálni, hanem az Ővét. Aztán később, amikor nem volt, aki megrendelésekkel lásson el, hiszen senki nem ismert, akkor kértem, hogy küldjön embereket, akiknek szükségük van az én tehetségemre. És az Isten küldött embereket. De ahhoz is Isten adott motivációt, hogy mit csináljak, hova menjek, kinek szóljak. Soha nem hagytam magamra.

Hogyan tudja eldönteni, hogy egy ihlet Istentől érkezett vagy saját magától?

András: Hadd mondjak egy hasonlatot: ha Isten adja a járás képességét, akkor utána bárhova megyek, alapvetően Istennek vagyok hálás, hogy tudok járni. Ha Istenre figyelő lélekkel élem az életemet és beugrik egy ötlet, akkor nem töprengök, hogy ez vajon az én ötletem volt-e vagy Isten küldte. Ha jó ötlet, és érzem, hogy van benne szeretet, akkor megrajzolom. Volt, aki feltette nekem a kérdést, (amit én soha nem tettem fel magamnak), hogy miért vagyok olyan biztos abban, hogy Istentől kaptam a tehetséget. Ezt mondtam: azért, mert Tőle kértem. Azt hiszem, ezt csak az önmagában bizonytalan ember kérdőjelezi meg. Aki kérte és elfogadta a tehetséget, mint ahogy én is, az tulajdonképpen tiszteletlenül jár el Istennel szemben, ha állandóan kétségbe vonja, amit Tőle kapott: tényleg ez az a tehetség, amit nekem szántál? Jó úton haladok?

Hagyja, hogy az élet negatív tapasztalati is megihlessék?

András: Persze. Csalódott és szomorú is voltam nagyon sokszor, és ezek is meg vannak említve a munkáimban. Ha a honlapomon megnézi a „szív”, a „megtérés” vagy az „imádság” címszó alatti grafikáimat, ott sok olyan talál, amelyek nem annyira a szív gazdagságáról szólnak, hanem az összetört

Összetartozók

szívekről. A szomorúság vagy a nehézségek, a csalódás akár önmagamban, akár más emberekben: ezek részei a mindennapjaimnak.

Mit mondana egy olyan fiatalnak, aki keresi a hivatását?

András: Ahhoz, hogy az életben eligazodjunk, először is fel kell tenni magunknak a kérdést, hogy miért érdemes élni. Lehet, hogy az ember ezt saját magától nem tudja megtalálni, de engem Isten valamilyen titokzatos módon arra a gondolatra juttatott el, hogy az emberi életnek egyetlen értelme van: szeretetet adni és szeretetet kapni. Szeretetet tanulni és tanítani. Az emberi életnek ez az egyetlen értelme. Hogy ki mit dolgozik, mennyit keres, milyen hírnévre vagy vagyona tett szert, teljesen másodlagos. A Jóisten azért küldött minket erre a földre, hogy bármilyen úton-módon továbbadjuk azt a szeretetet, amit Tőle kaptunk, és amit Ő rajtunk keresztül szeretne közölni a világgal, a mi személyiségjegyeinkkel gazdagítva. Nemrég egy tanárral beszélgettem. Nem egy gazdag ember, a világ szemével nézve nem egy sikeres

valaki. Egy gépész tanár, aki technikát tanít egy ökumenikus iskolában. Elmondta nekem, hogy őt mennyire boldoggá teszi, amikor a gyerekek reagálnak az ő szeretetteljes tanítására. Életek alakulnak a keze között. A gyerekek visszajelzik, hogy hálásak azért a tudásért, amit kaptak. Ez az ember boldog, mert nyomot hagy a világban.

Majd negyven éve házas. A házasságából is merít inspirációt?

András: A házasságomban megélt örömök, bánatok, és olykor a magammal vagy a párommal kapcsolatos fájdalmas felismerések és tapasztalatok nagymértékben befolyásolták a művészetemet. A „szerelem, szeretet, házasság” kategóriában látható, a férfi és nő kapcsolatát ábrázoló rajzok a megélt szeretetből vagy épp szeretethiányból táplálkoztak. De maga az a tény, hogy a feleségem feláldozta az életét a családjáért – hiszen 33 éve otthon dolgozik és a gyerekeket és az unokákat nevelte – és hogy ő feltétel nélkül elfogad engem mint férfit és mint családfőt, egy szavakkal ki nem fejezhető stabilitást és biztonságérzést nyújt, ami nélkül én biztosan nem lennék az a művész, aki vagyok.

Ki van előbb, Simon András, grafikusművész vagy Simon András, férj és családapa?

András: A fontossági sorrend szerint elméletileg a legelső helyen Isten áll, utána jön a család, és végül a munka. Az én életemben is Isten van a legmagasabb helyen, minden más fényévekkal utána következik. De a második nálam a munka, mert ha a gyakorlatot nézem, mégis csak reggeltől estig a galériában vagyok, a legtöbb napon 12 órát dolgozom, és – sajnos itt kerül ellentétbe az elmélet és a gyakorlat – a feleségem, aki a családot képviseli, a harmadik helyre került. De úgy került a harmadik helyre, hogy amikor rá gondolok, átszövi a mindennapjaimat a hála és köszönet, hogy Ő mellettem van és gondoskodik a családról. Az Ő mindennapi odaadó háttérmunkájának köszönhetem, hogy az életem nagy részét a művészettel tölthetem. Ilyen értelemben Ildó, a feleségem, nagyon is jelen van a munkámban. Ő egy alkotó társ. //

”

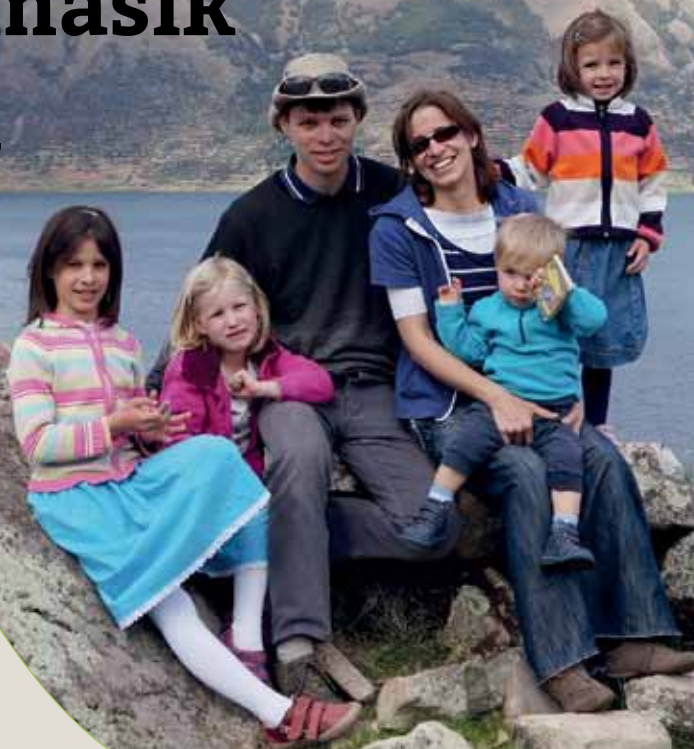
Fel kell tenni magunknak a kérdést, hogy miért érdemes élni.

Fotó: Faddi-Heni (2)

Istenért a Föld másik oldalán

Egy magyar család
szolgálatá Peruban.

Szabó Csaba
albumából (3)

► Csíkné Sisák Zita

Fiatal család mosolyog a kamerába a Pomacanchi-lagúnánál az Andokban. A magyar házaspár, Szabó Csaba és Kata, négy kicsi gyermekükkel nem turistaként érkeztek ide: a *Szegények Szolgái Missziós Mozgalom* elkötelezettjeként három éve misszionáriusként élnek és dolgoznak a perui Cuscóban.

Hogyan lesz egy családból misszionárius?

Csaba: Már a közös életünk kezdetén felismertünk egy közös elhívást arra, hogy nehézsorsú gyerekek segítésének szenteljük az életünket. Ám nem volt könnyű rátalálni ennek a konkrét formájára. Amikor egyetemistaként összeházasodtunk és megszületett első kislányunk, akkor inkább a saját életünket próbáltuk megalapozni. Kata

a tanulmányok mellett gyermekeinkkel volt elfoglalva, én pedig tanítottam, fordítottam, majd dolgozni kezdtem. Mindezek értékes évek voltak, mégis úgy éreztük, hogy távolodunk eredeti vágyunktól. Hitéletünk is talajt vesztett, meghasonlást éreztünk, új megtérésre volt szükségünk, a Mozgalommal való találkozást pedig máig a Gondviselés mentőövének tekintjük. Nagyon megfogott, amikor láttuk, hogy a Mozgalom akkori családjai hogyan fordulnak a cigány gyermekek és családjaik felé, az alapítóval, Giovanni Salerno atyával való találkozás pedig fordulópontot jelentett. Elkezdtem önkéntesként a józsefvárosi Központban angolt tanítani, részt venni a fociban, kirándulásokban, majd munkatárs lettem. Azonban még évekbe tellett felismerni, hogy nem egyszerű segítő munkára szól az

elhívás, hanem arra, hogy ezen keresztül az Egyház misszionáriusai legyünk.

Magyarországon is jelen van a mozgalom, itt is megélhetitek a hivatásotokat. Miért mentetek hát Peruba?

Csaba: A Mozgalom perui valóságát a kezdetektől csodálattal szemléltük, de nem volt bennünk semmiféle vágy, hogy elmenjünk. Bár az nehézséget jelentett, hogy mivel Magyarországon lányköz-pont nem volt, Kata a konkrét tevékenységbe nem tudott bekapcsolódni. Aztán az évek alatt megértettük és megszerettük a Mozgalom lelkiségét annyira, hogy tudjuk vállalni ezt a radikális életformát.

Kata: Az előjárók többször felvették számunkra ezt a lehetőséget.

Lassacskán felismertük, hogy ez az, amit a Gondviselés nekünk szán. Egyrészt Peruban már jóval kiforrottabb a szolgálat, és a harmadik világ körülményei között még nagyobb mélységeit lehet megélni ennek a misszióknak, másrészt bizonyos értelemben az „elszakadást” is meg kellett tanulnunk korábbi életünkötől, kényelmünkötől, szokásainktól, hogy ezáltal is tisztábbá váljon az önátadásunk.

Azzal, hogy gyerekeitek vannak, még több mindent kellett mérlegelni. Mit jelentett családként meghozni a döntést?

Csaba: Ez egy különleges hivatás, ezért a házaspár, sőt, az egész család egysége elsődleges feltétele a döntésnek. Nyilvánvaló volt, hogy ha elmegyünk egy harmadik világbeli országba, a gyerekek sok mindentől elesnek, de erősítettek az evangélium sorai, gyermekeink lelkesedése, és azt is tudtuk, hogy ezt az utat sok család vette már sikerrel (köztük egy magyar is). Aztán Cuscóban láttuk meg

igazán tisztán, hogy mi van a mérleg két serpenyőjében. Sok dolog hiányzott: nagyszüleik, osztálytársaik, játékaik, itt másfolyenek az ételek... Másfelől a közösségben jól megtalálták a helyüket, két hónap alatt megtanultak spanyolul, a Mozgalom iskoláiban színvonalas oktatásban, hiteles lelkeségben részesülnek.

Kata: Időről-időre beszélgetünk a gyerekekkel arról, hogy az, hogy most itt vagyunk Peruban, és a szegényeket szolgáljuk, az a mi hivatásunk, nem az övéké. Hogy az ő hivatásuk mi lesz, azt majd nekik kell megtalálniuk. Ugyanakkor nagy kincs, hogy egy másik földrészen, másik kultúrát megismerve nőnek fel. Az iskolában az általunk gondozott szegény gyerekek az osztálytársaik, a nyitottságot, elfogadást a mindennapjaikban élék meg.

Mi a munkátok Peruban?

Kata: Én a lányok iskolájában dolgozom, hittant tanítok kicsiknek, matekot felső tagozatban, végzem az iskola könyvelését, és hetente egy nap a rám bízott

családokat látogatom, egy másikon pedig készülök az óráimra és a háztartást látom el.

Csaba: Mindenki azzal szolgál, amivel csak tud, sokszor olyan dolgokat is végzünk, amelyek nem vágnak a szakmánkba. Én angoltanárként dolgozom a fiúk iskolájában, de tanítok még hittant, zenét, vezetem a kórust, orgonálok, és van egy kis fotó-videó szakköröm is, és persze a családlátogatások. A legfontosabb mégis a lelkesület, amivel a dolgunkat végezzük, nagyon fontos, hogy erőt merítsünk az imádságból, a napi szentmiséből, a szentségekből. Nem szabad megfélekednünk Giovanni atya intelméről, hogy a legfontosabb szolgálat, amit a szegényekért tehetünk, az, ha szentté válunk.

Milyen hatással volt rátok az ottani szegénység?

Csaba: Valamennyire már ismertük, hisz éveken át kaptunk beszámolókat az itteniektől. Mégis más személyesen belépni egy agyagtégla otthonba, aminek a padlója a rögös föld, nincs ablaka, póznákkal, ponyvával és bádoglemezekkel van megoldva a szigetelése, ökölnyi rések tátonganak a falon, sárból tapasztott tűzhelyen főznek, és az egyetlen helyiségben még a tengerimalacok és a tyúk is elférnek. Megdöbbenő, hogy mennyire magukra vannak hagyva itt a szegények, az özvegyek, az idősek, nincs társadalmi szolidaritás. Még mindig elemi erővel üt szívem, hogy milyen körülmények között növekednek kisgyerekek. De az is, hogy milyen elszigeteltségben élnek itt emberek. Vannak falvak, ahová jó esetben az áramot és egy-két tanárt leszámitva egyáltalán nem jut el a civilizáció, ahol a vagyont a krumplikapac méretében mérik.

Kata: A szegénység mértékénél is nehezebb a családok személyes történeteinek

megismerése. A családi tragédiák feldolgozatlan élményei, az erőszak, az alkoholizmus, a hazugság. Jónéhány családlátogatáson a könnyeinkkel küszködünk.

Milyen tevékenységeket folytat a Mozgalom Peruban?

Csaba: Van két ingyenes iskolánk, két gyermekotthonunk, több állandó és mozgó misszió a hegyek között. A gyermekotthonainkba olyan gyerekek kerülnek, akik már a perui gyámhatóság ingerküszöbét is átlépő nyomorban élnek (árvaság, komoly bántalmazás, rabszolgaság, végletes elhanyagolás). A nővéreink sok beteg, fogyatékkal élő gyermeket fogadnak be. Peruban ugyanis nincs nagy értéke az életnek, gyakori, hogy a betegen megszülető gyermekekről lemondanak, volt, akit nylon zacskóban kitétek az út szélére. Vannak olyan gyerekek, akik képtelenek beszélni vagy jární, magukról akár alapszinten gondoskodni, mégis, ha valaki a fülükbe súg egy imaszándékot, akkor begurítják magukat kerekesszékre, kis kápolnába, és artikulálatlan szavakkal megszólítják az Oltáriszentséget. És érezhető az ő közbenjárásuk. Amikor ilyeneket látok, megerősödik bennem, hogy maga a Szentlélek van jelen, Ő az, aki gyógyítja a sebeket és formál mindnyájunkat.

Kata: A perui társadalom alapvetően lenézi a nőket, nagyon sokat dolgozunk az ebből származó sebek begyógyításán. Az iskoláinkba járó gyerekek többségét egyedülálló anya neveli, és nagyon sok az erőszakból született gyerek, akik ezért nem kapják meg a szeretetet. A mi munkánk ezért nem korlátozódik az iskoláinkba járó gyerekekre, hanem a családokat látogatva a szülőket is bevonjuk a nevelés folyamatába. Az alapvető higiéniai praktikáktól kezdve, a gyereknevelés kérdésein át az Egyház tanításáig eljutva minden szinten próbálunk segíteni.

Eredetileg csak két évre terveztétek a missziót. Miért mentetek vissza mégis?

Csaba: Az általános előljáró kérése volt, hogy hosszabbítsuk meg a missziót, hogy a teljes családok közösség együtt tudjon megerősödni, miután az elmúlt időben több család is befejezte a szolgálatát Peruban. Amikor elének tárta a kérést, nem volt könnyű, hisz szülőként igyekeztünk előre tervezni, fejben már otthon voltunk, terveztük az iskola-kezdést, házunk újítgatását, a Mozgalom magyarországi jövőjét. Szabályosan fordult egyet a világ körülöttünk. Megtanultuk azonban az elmúlt évek során, hogy ha Isten akarát akarjuk követni a sajátunk helyett, akkor – bár teljes a szabadságunk igent vagy nemet mondani – ennek legbiztosabb formája az, hogy figyelünk az előljárók szavára. Ezért szinte azonnal igent mondtunk a felvetésre. Nem volt fájdalommentes ez sem, de hamar megláttunk benne sok pozitívumot is.

Kata: Most még könnyebb volt hosszabbítani, hiszen ez nem okozott újabb törést az életünkben. A gyerekek még elfogadják és követik a mi döntéseinket. De az első két év végére nagyon elfáradtunk, mind fizikailag, mind lelkileg, úgyhogy jól jött az a két hónap, amit Magyarországon tölthettünk karácsony körül.

Csaba: Egy nem várt esemény aztán újra döntés elé állított. Daganatot diagnosztizáltak nálam, így a rövid otthonlétünk során még egy műtéten is átesem. Komolyan meg kellett vizsgálnunk, hogy felelős dolog-e visszajönni, és nem volt teljesen egyértelmű a válaszuk. Valójában ezért a hivatásért minden nap újra meg kell küzdeni. De a reménytelen helyzetekben is működik a kegyelem, és ha az ember ráhagyatkozik az Úrra, akkor Ő cserébe megadja a szükségeset, ezt már számtalanszor tapasztaltuk. Reméljük, hogy ki tudunk majd tartani mindaddig, amíg ez az Úr szándéka. ///

Elváltként az Egyházban

► **Andrea Torielli** //////////////

Blase Cupich chicagói bíboros-érsek 2018. február 9-én a cambridge-i St. Edmund College-ban a Von Hügel katolikus kutatóintézet ez évi főelőadójaként beszélt arról, hogy az Amoris laetitia paradigmaváltást jelent az Egyházban. „Meggyőződésem, hogy némelyek egyszerűen azért értik félre az Amoris laetitia buzdítást, mert nem hajlandók a mai valóságot figyelembe venni a maga összetettségében.” A párok és a családok által ma megélt valóság összetettsége teljesen eltér a múltbeli valóság összetettségétől. Az Egyháznak – ahogy a Gaudium et spes zsinati konstitúcióban olvashatjuk – nem szabad figyelmen kívül hagynia ezt a helyzetet. Tehát ebből fakad „egy új megközelítés” szükségessége. Emlékeztetett annak a „társadalmi tőkének a csökkenésére, amelyet a család jelent, a rohanó életmódra, amely kevesebb időt hagy a családi életre, azokra a nehézségekre, amelyek különösen a feleségeket és az anyákat érintik: hagyományosan nincs egyenlő lehetőségük munkához jutni, és kevesebb fizetést kapnak”. „A családtámogatási rendszer hiánya különösen a fiatalokat sújtja, akik – sokféle okból kifolyólag – halogatják a házasságkötést.” Az esküvő későbbre halasztása „arra készteti a fiatalokat, hogy együtt éljenek, olykor a házasság melletti szilárd elkötelezettség nélkül.” Az új megközelítés leglényegesebb alapelvei közül Cupich az első helyen említi, hogy a család kiváltságos hely, amelyben Isten kinyilatkoztatja magát. El kell tehát távolodni „a házasság elvont és idealizált felfogásától”. Krisztus cselekvése nyilvánul meg „a szeretnek és az együttérzésnek azokban a tökéletlen kísérleteiben is, amelyek átjárják a családok megszokott életét.” El kell fogadni azt, hogy: „nem mondhatjuk, hogy mindazok, akik valamilyen úgynevezett »rendezetlen« állapotban vannak, a halálos bűn állapotában, a megszentelő kegyelem nélkül élnek.”

A következő alapelv szerint a „szinodális Egyház a családokat úgy kíséri, hogy egyensúlyban tartja a tanítást és a tanulást”, ennek értelmében „jobban oda kell figyelni a világiak hangjára, különösen, ami a házasságot és a családi életet illeti.” Ez azt is jelenti, hogy „elutasítjuk azoknak a magatartását, akik az emberekkel autoriter vagy paternalista módon bánva fogalmazzák meg a törvényeket, akik azt hiszik, hogy birtokában vannak minden válasznak, vagy könnyű válaszokat adnak összetett problémákra”, és akik úgy gondolják, hogy „az általános szabályok azonnal mindent megvilágítanak, vagy hogy hagyományunk tanításait előzetesen alkalmazni lehetne azokra a kihívásokra, amelyekkel a pároknak és a családoknak szembe kell nézniük”. Mindezek helyett „egy új irányra van szükség”, amely az Egyház szolgálatát úgy fogja fel, mint „kísérést, amely mély tiszteletet tanúsít a hívők lelkiismerete iránt”. Az Egyház nem mond le arról, hogy a házasság teljes eszményét, „Isten tervét a maga nagyságában” javasolja, ugyanakkor a fő cél a kísérés. A hívők lelkiismerete lényegi jelentőségű a megkülönböztetésben. A Gaudium et spes konstitúció úgy határozza meg a lelkiismeretet, mint „az ember legrejtettebb középpontját és szentélyét, ahol egyedül van Istennel, akinek szava visszhangzik bensőjében”. „Ha komolyan vesszük – állapítja meg Cupich –, ez a meghatározás mélyseges tiszteletet kíván meg a házaspárok és a családok megkülönböztetése iránt: lelkiismereti döntéseik Isten személyes vezetését jelentik” családi életük részleteit illetően. //

Forrás: La Stampa – Vatican Insider, Fordította: Tócsér Endre SP, Szerkesztette Tóth Judit

► **Almássy Mara** //////////////

Kamaszkorom óta arra készültem, hogy családanya legyek. Amikor tizenhat évesen bérházba költöztem, azért választottam Szent Erzsébetet védőszentemül, mert ő volt az egyetlen általam ismert magyar szent, aki nem szerzetes, hanem háromgyerekes édesanya volt. Harmincéves elmúltam, mire férjhez mentem, de olyan komolyan vettem az egyház tanítását, hogy a házasságomig megőriztem a tisztaságomat. Jó fellépésű, csinos, népszerű lány voltam... tehát mindez nem volt olyan könnyű, mint ahogy most leírom. Nem tudtam az ismerőseimnek megmagyarázni, sőt magamnak sem, de úgy gondoltam, ezt várja tőlem Jézus, és bíztam Benne. Az volt a legfontosabb számomra, hogy felépítsem magam, mint anyát. E köré rendeztem az egész életem. Védőnő is azért lettem, hogy értek a gyermekekhez. Komoly erőfeszítések és lemondások álltak már mögöttem, amikor kezdett valósággá válni, amit elterveztem: házasságkötésem után hamarosan, sorban egymás után három gyermekem született, és bár szegények voltunk, és egyéb nehézségek is jöttek (például egyikük cukorbeteg lett), mégis úgy éreztem, hogy Isten teremtő munkájában vettem részt, és ez folyamatos hála készítetett. Aztán egyre több minden megváltozott. Sok dologban maradtam egyedül. A család anyagi fenntartásában, a gyerekek nevelésében, a lelki életünkben. Nőttön-nőtt a feszültség, egyre távolabb kerültünk egymástól. Meg akartam menteni a házasságunkat. Sok évig küzdöttem, egyre reménytelenebbül. A helyzet csak rosszabb lett. Végül mindez látványosan, nyilvánosan

pixabay.com

összezúzatott. Elhagyott a férjem. Nem értettem, de annyi fájdalom gyűlt fel az utolsó években, hogy a kétségbeesés keveredett egy cseppnyi megkönnyebbüléssel. Mégsem tudtam magamhoz térni. Az eszembe sem jutott, hogy változik valami, hiszen hosszú évek óta egyedül kellett megszerveznem az életünket... Mégis bizonytalan és elveszett voltam. Úgy éreztem, belehalok. Csak az tartott életben, hogy volt három gyermekem (tizenkettő, tizennégy és tizenhat évesek), akikről gondoskodnom kellett. Közülük az egyik élete sokkal komolyabban függött a mindennapos odafigyelésememtől, mint egy „átlagos” gyermeké... A legnehezebb az volt, hogy úgy éreztem: amiatt, hogy a státuszom „elvált” lett, nemcsak a családom neheztelt rám, hanem az egyházamban is idegenné váltam. Egy elvált nő nem lehet képviselőtestületi tag, tehát innen kikoptam... Azelőtt gyakran szolgáltam a szentmisében felolvasóként, most már ezt sem tehettem... Nagy megkönnyebbülésemre hamarosan elköltöztünk. Úgy reméltem, új életet kezdek.

Ám minden új közösségben, amikor bemutatnak (például egy kórusban az új lakhelyünkön), az első pillanatban jelezték, hogy „elváltam, és egyedül nevelem a három gyermekem”, értsd: veszélyes vagyok... És bezártak a lehetőségek... Ha nem maradtak volna mellettem személyes jó barátok, teljesen elmagányosodtam volna. A baráti köröm így is erősen megrikult... Hét évig próbáltam az új lakásunk közelében lévő egyházközségben otthonra lelteni. Nem sikerült. De nem adtam fel. Ma már ismét rendszeresen felolvasok a vasárnapi szentmisén. Hogyan? Hát úgy, hogy vettem egy nagy levegőt, és tíz perccel a szentmise előtt bementem egy kiválasztott templom sekrestyéjébe, bemutatkoztam, hogy itt lakom a szomszédban, (semmi mást nem mondtam...!) és jelentkeztem felolvasásra. Hála Istennek a pap nem kérdezett rólam semmit, csak meghallgatott, utána pedig megköszönte, és én azóta minden vasárnap este boldogan szolgálom Istent. Azt remélem, hogy itt önmagamért fogadnak el.

Közben a régi, lánykori közösségeimmel is sikerült újból kapcsolatba kerülnöm, azt mondhatom, visszakaptam az Úrtól a gyökereimet, hazataláltam több katolikus és ökumenikus közösségbe. ///

Igazi énünk

Olykor áthidalhatatlan szakadék húzódik közöttünk. Azért áthidalhatatlan, mert a sérelem, amely bennünket ért, jogos. Az a maró, keserű érzés, a düh és a csalódottság, a megsebzett önérzetünk sajgása, a szívünkben érzett, zsibbadt üresség... nem illúzió. Hiába próbáljuk letagadni vagy figyelmen kívül hagyni: ez a belső valóságunk.

Sokszor a másikban is ugyanilyen „jogos keserűség” gyűlik. Legtöbbször nem is tudhatjuk pontosan, kinek a fájdalma volt előbb, kinek a sértettsége kezdődött hamarabb a másik figyelmetlensége, türelmetlensége folytán. Csak annyit tudunk és látunk, hogy szubjektíve mindkét fájdalom van, mindkettő reális és jogos.

Ilyenkor rendszerint kialakul egy állóháború, ahol mindketten – felvértezve jogos sérelmeinkkel – belegubózunk önmagunkba. Némileg sértetten, de sokkal inkább a fájdalomtól szorongva várjuk a másik első lépését, bocsánatkérését.

A megbocsátás kulcsa annak felismerésében rejlik, hogy a sérelmeink legmélyén egy síró kisgyerek van, aki arra vágyik, hogy kapcsolatba lépjenek vele, megvigasztalják és szeressék. Ez a gyermek mindannyiunkban ott él. És amíg mi a – látszólag – mélyen gyökerező, belső sebzettségünkkel foglalkozunk, elfelejtünk odafigyelni a sebek mögött megbújó, a másik elfogadása után vágyakozó, igazi énünkre.

A belső gyermek minden ember legbelsőbb személyiségének főszereplője. Hagyjuk, hogy ő tegye meg bennünk az első lépést a testvér felé. //

Kovács Bertalan és Simkó Zsófia

A képen látható 16 méter hosszú 10 méter magas, dróthuzalokból készült szobor az ukrán Alexander Milov szobrászművész LOVE című alkotása, mely a 2015-ös Nevada-i Burning Man fesztiválra készült. A szobrot 2017 szeptemberében a brazil-magyar Coelho házaspár megvásárolta és Magyarországra hozatta. Azóta Válon, a Haraszthy pincészet birtokán áll.

Beszélgetések a kandalló körül

Családban élni szuper! Nem csak bizonyítottan hosszabb az élete az embernek, hanem a boldogságszintje is jóval magasabb. De nem mindig. Nehézségei ugyanis mindenkinek vannak, kár tagadni. A családi élet tele van ún. normatív krízisekkel. Ilyen a házasságkötés, az első gyerek születése, a felnőtt gyerekek kirepülése, és még a nagyszülővé válás is. Ezeknek a kimenetele általában pozitív, ha jól kezeljük őket. De hogy kezeljük jól, ha nincs előttünk jó/rossz példa? Ebben segít egy gödöllői kezdeményezés: a „Kandalló Család-műhely”. A programsorozat egyik alappillére egy egyszerű ötletbörze: itt nemcsak másoktól, hanem mások hibáiból is lehet tanulni. A másik pedig a szaktudás: Bazsik-Sipos Katalin pszichodráma-vezető és asszisztens, valamint Süttő Márta mentálhigiénés szakember segítenek abban, hogy az elsöre nehéznek tűnő feladatokat más megvilágításban lássuk. Minden alkalom másmilyen. Ami állandó: Márta és férje, Süttő Gábor beszélnek az aktuális témáról. Négy gyermek szülei, többszörös nagyszülők, rengeteg családi sztorival és tapasztalattal. Élvezet őket hallgatni! Ezután mindig valaki más mesél egyéni élethelyzetéről: volt már szó szülés utáni depresszióról, a nagyszülővé válás nehézségeiről, és arról is, hogyan lehet felvenni a harcot az állandó időhiánnyal gyerek nélkül vagy több gyerek mellett. Bazsik Erika és Bazsik László szervezők pedig mindig meleg szobát varázsolnak a résztvevőknek a gödöllői Szentháromság Templomban: dízajn kandallóval, meleg takarókkal, teával és pogácsával várják a résztvevőket. A program pár hónapos szünet után a hűvös őszi szombatokon indul majd újra új témákkal. ///

Nagy-Vargha Zsófia, a Kandalló Családműhely egyik szervezője, előadója

www.focolare.org

Térjünk vissza a párbeszédhez Maria Emmaus Voce üzenete

A 2018. április 13-án éjszaka bekövetkezett katonai támadás Szíriában ismét aggodalommal töltötte el a nemzetközi közvéleményt. A Szentatya határozott felhívást tett közzé, melyhez a Focolare Mozgalm elnöke, Maria Emmaus Voce is csatlakozott. A mozgalom minden tagja nevében biztosította az ott élőket szolidaritásáról, imáiról, és arról, hogy mennyire közel érzi magát a szír néphez, hiszen már hetedik éve élnek ezeket a mérhetetlen szenvedéseket.

Folyamatosan kapcsolatban vagyunk az ottani közösségekkel – mondta Maria Voce – ezért magunkénak érezzük azt a mély fájdalomukat, hogy ők egy olyan háború áldozatai, melyet mások érdekei miatt, mások robbantottak ki, és folytatnak a fejük felett.

Mozgalmunk – hangsúlyozta az elnök – felhívással fordul a felelős vezető politikushoz az egész világon. Tegyenek meg mindent azért, hogy visszatérjenek az igazság útján járó mélypárbeszédhez, mely őszintén keresi a békés megoldást a szír nép és a Közel-Keleten élő összes nép érdekében.”

A mozgalom már 2012 óta próbál konkrét segítséget is nyújtani az ott élőknek, szervezeteink létrehozta egy *Emergenza Siria* nevű projektet is, melynek támogatásába bárki bekapcsolódhat. ///

Szerkesztette és fordította: **Tóth Judit**
Forrás: www.focolare.org

Rólunk és nekünk szól

100 éve született Szabó Magda

Sokszor láttam Szabó Magdát, mielőtt olvastam volna: szembe jött a nagyszülők politúrozott bútorai között textilkötésben, ott állt a családi könyvtárban előbb a kétszínű, majd a sárgás fényképes hátú kiadásokban. Láttam filmen, vonaton, strandon, de minél több helyen láttam, annál kevésbé akaródzott kézbe vennem. Aztán egy nap mégis beleolvastam, és lett *szabómagdám*. Csak később jöttem rá, hogy egyrészt *bekerültem a körbe*, másrészt ez a kör sokkal nagyobb, mint gondoltam... Mert mindegy, hogy valaki bújja a könyveket, vagy épp keveset olvas, idős vagy fiatal, itthon él vagy külföldön, a pár hónapja 100 éve született, és 10 éve elhunyt Szabó Magdát valahogy mindenhol szeretik. Tetszik, ahogy Háy János fogalmaz: „Szabó Magda olyan, mint a rock and roll. Intenzív, radikális, lehengerlő. Közös nevező, kommunikációs alap.”

Ha a számokat nézzük: 22 hazai és nemzetközi díjat nyert, műveit 42 nyelvre fordították le, több mint 10 művét megfilmesítették. Ez lenyűgöző és páratlan a magyar irodalomban. Az emlékében újabb életműsorozat indításával tisztelegtek előtte. Olvasótábora olyan nagy és kíváncsi, hogy gazdag szépirodalmi életművén kívül kiadták magánlevelezését, receptes könyvét, de még a macskája nevében írt üzenetei is kaptak egy kötetet. Népszerűsítésre tehát nem szorul. Az emlékévkapcsán inkább azon gondolkoztam, hogy Szabó Magda hogyan válhatott ilyen közkedveltté, hogyan válhatott közös nevezővé. Mert dacára annak, hogy a debreceni író szinte mindig saját zárt világáról írt, alapanyaga főként saját családja volt, hogyan tudott mégis ekkora érdeklődést kelteni? Hogyan

konyves.blog.hu

lett a kiforrott költőként induló, majd a magyar irodalom „tíz szűk esztendejében” elhallgattatott tanárnőből a Kádár-rendszer legismertebb prózaírója? Mi Szabó Magda sikerének a titka?

A népszerűsége csak ráérezni lehet, eltanulni nem. Regényeiben legtöbbször magáról és családjáról ír (a műfaj fikciós keretein belül). Szövegei látszólagos eseménytelenységük mellett intenzívek, magas hőfokúak és hajlamosak a túlzásokra, de ebből is fakad életrealitásuk. Az *Ókútban* megrajzolt idill kapcsán Esterházy Péter is finoman elcélódott, hiszen itt minden elképesztően pozitív, a gyerekkor egy földi paradicsomban telik, szülei emberfeletten tökéletesek. De talán épp ezért is szeretik őt olvasni, mert Szabó Magda minden témából és alapanyagból pozitív, előremutató, mégis eleven közeget varázsol.

Az időzítés sem mellékes; a polgári múlttól, a századfordulóról, a kálvinista hagyományokról a teljesen ellentétes értékeket képviselő Kádár-rendszerben írt. Visszaemlékezései mégis tartózkodnak azoktól a szokásos reflexióktól, amelyek maszatolják, magyarazzák a történelmi fordulatokat, ugyanakkor, gazdag lélekábrázolásai, pontos leírásai túlmutatnak egy személyes írói kalandon. Szabó Magda az egész magyar múlt század térképét teszi elénk, amelyben otthonosan lehet mozogni.

Nagy érdeme, hogy habár magas fokon birtokolta a magyar nyelvet, ezzel sosem élt vissza; folyékonyan, élőbeszédszerűen írt, ezért is juthatnak el regényei széles közönséghez, akár strandolvasmányként is. Szabó Magda ismerte és használta azokat a hívószavakat, amelyek megszólították az embereket anélkül, hogy eladta volna magát bármelyik korszakban. Ugyanakkor átélte a sikert, a piaci sikert is, jólétben, ismertségben és nagy befolyással bírt idősebb korára. Szeretett tetszeni másoknak akár nőként, akár íróként. Ezért lehet olyan, mint a rock and roll. Szóval olvassuk, élvezzük, beszéljünk róla! Nem azért, mert szűksége lenne rá, hanem mert egyszerűen jó. ///

Gunda-Szabó Dóri

jegy.hu

Mária a Szép Szeretet Anyja

Mária, mint a természetes és a természetfeletti szeretet szakértője, példakép és erőforrás a családoknak hivatásuk megvalósításában.

pixabay.com

► Chiara Lubich //

A Fokoláre Mozgalom alapítója. Lelkisége laikusok ezreit állította és állítja a társadalom szolgálatába.

Mária és a család között mély kapcsolat van, ha másért nem, azért, mert mindkettő nagy szakértője a szeretetnek.

Mária természetes szinten már ismerte szívében a szeretetet, annak legkülönbözőbb megnyilvánulási formáit, mint szülei gyermeke, jegyes, házastárs, mint édesanya, mégis mindig szűz, és mint özvegy. A család a szeretet birodalma. A családban születik meg, növekszik, és fejlődik a gyermeki, házastársi, anyai, apai és testvéri szeretet.

Mária, a Szép Szeretet Anyja bőségesen megismerte a természetfeletti szeretetet is: születésétől fogva kegyelemmel teljes, személyesen a Szeretet, a Szentlélek szállt le rá, amikor az Ige testté lett méhében. Majd később, Pünkösdkor még inkább eltöltötte őt a Szentlélek, amikor teljes mértékben lelki édesanyja lett minden

kereszténynek. Mindkét születés által Ő az Egyház modellje, mintája és példaképe. A család az a hely, ahol megszületnek az emberek, akik a keresztség által Isten gyermekei lesznek. A családot a Szentlélek, a Szeretet Lelke szentelte meg a házasság nagy szentségével, és a család az Egyház kicsinyített mása és szíve lett.

Amikor II. János Pál pápa (1984-ben) rábízta az emberiséget Máriára, beszédét ezekkel a szavakkal kezdte: „A család az Egyház szíve. Ebből a szívből ma a különleges bizalom szavai szállnak Jézus anyjának szívéhez.” És így szívtől szívig, ebben az intenzív közösségben, amit az Eukarisztia ünneplése teremtett meg, szinte egy kiáltás tört fel a Szentatya szívéből, mely az emberiség ínségét látva aggodással volt tele. Egy imát mondott, és ezzel az emberiséget Szűz Máriának szentelte, hogy különleges törődéssel forduljon az emberiség családjá felé. //

Forrás: centrochiaralubich.org

Fordította: Tóth Judit

”

**A szeretet örömet,
békét, belső erőt ad,
mely részesít
az Örökkévaló
megtartó erejében.**

A szeretet áramlása

► Iginò Giordani //////////////

A család addig marad egyben, ameddig összetartja a szeretet. De a szeretetnek akkor van összetartó ereje, ha természetfeletti. A pusztán természetes szeretet elgyengül és elhal, amikor a természet erői alábbhagynak: a betegségben, a viszályban, a szélsőségekben, az öregségben, a nyomorban. A szeretet olyan a család szervezetében, mint a meleg az emberi testben. A meleget a vér szállítja, a szeretetet pedig az isteni vér, az Eukarisztia. Közösség ott van, ahol a szeretet áramlik. A tökéletes, Isten-emberi közösség az, ahol az Isten-Ember vére áramlik.

A férj és a feleség közötti tiszta szeretet belép a Szentháromság szeretetének áramába: ez a Szentlélek, aki kiárad a teremtményekre is.

Ezért a szeretet nemcsak jogos és megérdemelt, hanem istenivé is lesz, mert Istenben való részesedésnek tekinthető, aki szeretet, és ezt juttatja kifejezésre. Ha a házaspár felelek szeretik egymást és családjukban szeretetet kovácsolnak, akkor már pusztán létükkel tanúskodnak Istenről, megmutatják jelenlétét és bizonyítják létezését.

„Nézzétek, hogy szeretik egymást!” – mondták a pogányok az ókori keresztényekről. Ez sugárzott róluk főként a családok, a munkások, a háziasszonyok, a felnövekvő gyermekek hétköznapi tevékenysége során.

Az Istentől távol lévők nem a beszédek miatt térnek meg, hanem a szeretetből fakadó tettek hatására. A szeretet örömet, békét, belső erőt ad, mely részesít az Örökkévaló megtartó erejében.

A zsinati atyáknak van egy fenséges, nagy horderejű megnyilatkozása a házastársakat egyesülésre készítendő szeretettel kapcsolatban: „Az igazi házastársi szerelem fölvétetik az isteni szeretetbe” (Gaudium et spes, 48). ///

Forrás: Iginò Giordani, La famiglia. Ricordi pensieri.

Città Nuova, 2005. 37–38.

Fordította: Tóth Pál

MÁJUS

„A Lélek gyümölcse

viszont:

szeretet, öröm,

békesség,

türelem, kedvesség,

jóság,

hűség, szelídség,

önmegtartóztatás.”

(Gal 5,22)

plamensart.com

Szabadon szolgálni

Pál apostol a Galata környékén élő keresztényeknek ír, akik befogadták az általa hirdetett evangélium üzenetét, most mégis a szemükre veti, hogy nem értették meg a keresztény szabadság mibenlétét.

Izrael népe számára a szabadság Isten ajándéka volt: kiszabadította őket az egyiptomi fogságból, új föld felé vezette őket, és szövetséget kötött velük, a kölcsönös hűség szövetségét.

Pál ugyanígy határozottan állítja, hogy a keresztény szabadság Jézus ajándéka. Ő ugyanis lehetőséget biztosít, hogy benne hozzá hasonlóan Isten gyermekei legyünk, aki Szeretetet. Az életével megtanította¹ és bemutatta², hogy ha hozzá hasonlóan mi is az Atyát utánozzuk, akkor a többiek szolgálatában mi is megtanulunk az Atya irgalmával viseltetni mindenki iránt.

Bár értelmetlennek tűnhet, hogy „szabadon szolgáljunk”, Pál számára ez mégis lehetséges, mert az emberiség Jézus kereszthalála által megkapta tőle a Szentlélek ajándékát.

A Szentlélek pedig erőt ad, hogy ki-lépünk önzésünk börtönéből – ahol megosztottság, igazságtalanság, áruulás és erőszak uralkodik –, és elvezet az igazi szabadságra.

A keresztény szabadság azon felül, hogy ajándék, odaadást is kér. Mindenekelőtt odaadást, hogy a Szentlelket a szívünkbe fogadjuk, helyet készítsünk neki és fölismerjük a bennünk szóló hangját.

Chiara Lubich így ír: [...] „Egyre inkább tudatában kell lennünk, hogy a Szentlélek bennünk él: végtelen kincset hordozunk magunkban, de nem vagyunk eléggé tudatában ennek. [...] Ahhoz, hogy meghalljuk és kövessük a hangját, nemet kell mondanunk [...] a kísértésekre, és szakítanunk kell a csalóka vonzalmakkal: igent mondani a feladatokra, melyeket Isten bíz ránk, igent a szeretetre minden felebarátunk iránt,

igent a próbatételekre és a nehézségekre, amelyekkel találkozunk... Ha így teszünk, akkor a Szentlélek fog vezetni, és keresztény életünknek ízt, tartást, erőt és ragyogást ad, mely a hitelesség záloga. Így akivel találkozunk, is észre fogja venni, hogy nem csak a földi értelemben vett családunk gyermeke vagyunk, hanem Isten fiai.”³

A Lélek ugyanis arra hív, hogy ne önmagunkat helyezzük a figyelmünk középpontjába, hanem fogadjuk be, hallgassuk meg a másikat, osszuk meg lelki és anyagi javainkat, bocsássunk meg, és gondoskodjunk a legkülönbözőbb emberekről, a mindennapokban adódó helyzetekben.

Ennek a magatartásnak köszönhetően megtapasztalhatjuk a Szentlélek jellegzetes gyümölcseit: saját emberségünk is fejlődni fog az igazi szabadságban. Ugyanis olyan képességek és tartalékok kerülnek felszínre bennünk, amelyek örökre be lennének temetve és ismeretlenek maradnának, ha csak önmagunkra tekintve élnénk.

Minden tettünk lehetőséget kínál, ne szalasszuk el az alkalmat, hogy nemet mondjunk az önzés rabszolgaságára, és igent a szeretet szabadságára.

Aki megengedi, hogy a szívében a Szentlélek működjön, az a mindennapi tetteivel hozzájárul a pozitív emberi kapcsolatok építéséhez a családban és a társadalomban.

Carlo Colombino olasz vállalkozónak és családapának a cége Észak-Olaszországban van. Hatvan alkalmazottjának a negyede nem olasz, és többeknek tragikus a múltja. Így nyilatkozott egy interjúban: „A munkahely is segítheti, sőt, segítenie kell a beilleszkedést. Építőipari anyagok újrafelhasználhatóvá tételével foglalkozom, és felelős vagyok a környezetemért is, ahol élek. Néhány évvel ezelőtt nagyon keményen érintett a gazdasági válság: a vállalkozást tartsam meg, vagy

az embereket? Megmozgatunk néhány embert, beszélünk velük, hogy megtaláljuk a legkevésbé fájdalmas megoldást, de nagyon nehéz volt a helyzet, sok álmatlan éjszakával. Ezt a munkát lehet jól és kevésbé jól végezni, én megpróbáltam lehetőleg jobban. Én hiszek a pozitív elvek erejében. Nem remélhet nagy jövőt az a vállalkozás, ahol csak a bevétel és az eredmények számítanak, mert minden tevékenység középpontjában az ember áll. Hívó vagyok, és meggyőződésem, hogy a vállalkozás és a szolidaritás összhangja nem utópia.”⁴ Bátran hallgassunk tehát a hangra, mely személyesen meghív a szabadságra ott, ahol élünk és dolgozunk. Így lehetővé tesszük a Lélek számára, hogy eljusson sok más emberhez is körülötünk, és megújíthassa az életüket, a történelmet pedig az „öröm, a béke, a nagylelkűség és a jóakarát” távlatai felé vezérelje. ///

Letizia Magri

Fordította: Reskovits Ágnes

¹ Mt 5,43–48; Lk 6,36

² Mk 10,45

³ Vö. Ch. Lubich, Possediamo un Tesoro, Città Nuova, 2000/10, n 44, p. 7.

⁴ Vö. C. Colombino, Nella mia azienda economia ed etica vanno a braccetto, Credere, 26 novembre 2017, n 48, pp. 24–28.

Már nemcsak egy arc

Unokáimhoz tartottam a meredek, kanyargós, forgalmas úton. A nagyon keskeny járda megszüntekor át kellett mennem a túlsó oldalra, ahol egy hangosan beszélő hátizsákos férfi tántorgott. A kezében lévő sörösüvegből kortyolt, és a belső zsebéből borosüveg kandikált ki. A keskeny járdán feljebb állva, felém fordulva megszólított, hogy mondjak valami szépet neki. Majd a szemembe nézve másodszor is megkérdezte, hogy tudok-e neki valami igazán szépet mondani. Azt válaszoltam: – Isten végtelenül szereti Önt!

– Mit mondott? – kérdezett vissza.

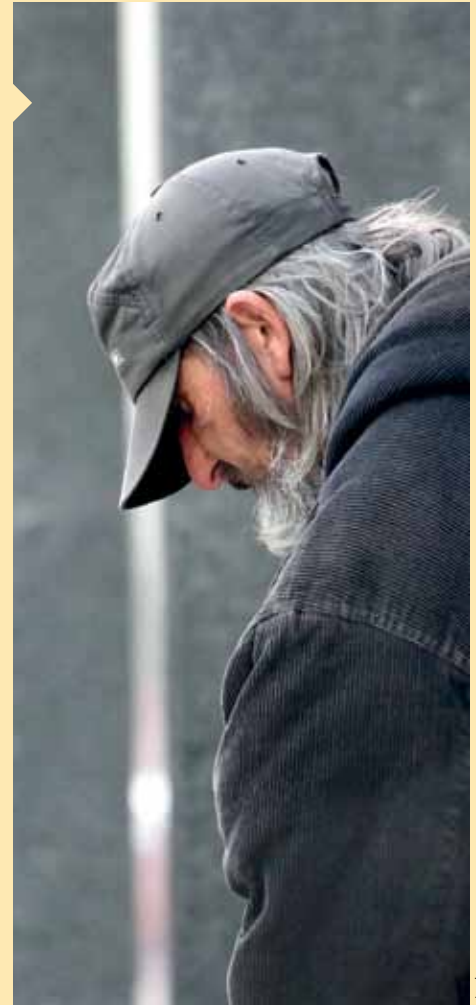
Megismételtem.

– Engem? – háborodott fel, és hosszasan sorolta megpróbáltatásait, hogy ki, mikor, hol rúgott bele, szúrt ki vele, árulta el stb. Ne mondjam, hogy van Isten, mert akkor segítené őt, mert volt, hogy kérte tőle a segítséget, de soha nem kapott. És nem csak ő ilyen szerencsétlen, hanem nagyon sokan vannak hasonló helyzetben, hogy lehet ez, ha Isten létezne. Ezt többféle módon próbálta konkrétumokkal alátámasztani.

Végig egymás szemébe néztünk a beszélgetés közben. Szóba került Jézus, hogy 2000 éve megszületett, hogy csúfos véget ért a kereszten, lehet, hogy van értelme a szenvedésnek is. Meg az emberi élet értelme, hogy amíg képesek vagyunk szeretni, bárkit, akivel összehoz a sors. És még sok mindenről folyt a szó.

Szóba került a politikai helyzet is, hogy hol-ki-mit lop, vagy lopott el, ígért és nem tartott be. Kérdezte, hogy én mit gondolok erről, szóba kerültek az előttünk álló választások, és meggyőződéssel mondta, hogy itt hamarosan polgárháború lesz.

Jobb nem jutván eszembe, azt válaszoltam, hogy lehet, de akár egy atomháború is kitörhet, és akkor nem is lesz szükség a polgárháborúra. Innen áttértünk a

pixabay.com

robbanószerkezetekre, amiről, katonaviselt ember lévén tájékozott volt, elmagyarázta a kézigránát használatát is.

Aztán megkérdeztem, hogy mi a foglalkozása, és kiderült, hogy korábban asztalosként dolgozott. Azt is hozzátette, tudja, hogy Szent Józsefnek is ez volt a foglalkozása. Búcsúzáskor megkérdezte a nevem és én is az övét. Majd minden jót kívánva elköszöntünk. Azóta imáimban sokszor eszembe jut Sándor, és a hasonló sorsúak, az elesett arcok mögött az ember. ///

M. Klári

JÚNIUS

„Boldogok a békességszerzők, mert Isten fiainak hívják majd őket.”

(Lk 1,38)

Párbeszédre kész életstílus

Máté evangéliuma Jézus nyilvános működésének elbeszélését egész meglepő módon a boldogságok hirdetésével kezdi. Jézus itt „boldognak”, tehát teljesen elégedettnek és megvalósult embernek nevezi azokat, akik a világ szemében elesettnek vagy szerencsétlennek tűnnek: az alázatosakat, a szomorkodókat, a szelídeket, azokat, aki éhezik és szomjazza az igazságot, a tisztaszívűeket és a békességszerzőket. Isten nagy dolgokat ígér ezeknek az embereknek: Ő maga fogja jóllakolni, megvigasztalni őket, valamint megöröklük a földet és az Isten országát.

Igazi kulturális forradalmat hirdet, kiszakít a sokszor szűk látókörű elképzeléseinkből, miszerint ezek az emberek jelentéktelen és mellékes szereplői a hatalomért és a sikerért vívott küzdelemnek.

„Boldogok a békességszerzők, mert Isten fiainak hívják majd őket.”

Bibliai értelemben a béke az üdvösség gyümölcse, és ez Isten műve, tehát mindenekelőtt Isten ajándéka. Jellemző ez Istenre, aki az emberiséget és az egész teremtett világot atyai szívvel szereti, és mindenkiről az a terve, hogy egyetértésben és harmóniában éljen. Ezért aki a békéért fáradozik, az órá „hasonlít”, mint az apára a fiai.

Chiara Lubich így ír: „Az lehet békességszerző, aki magában hordozza a békét. Békességszerzőnek kell lennünk minden egyes pillanatban a magatartásunkkal, azzal, hogy Isten akarata szerint élünk. [...] »Isten fiainak hívják majd őket.« Ha nevet kap valaki, azt jelenti, hogy azzá válik, amit a név kifejez. Pál Istent a »béke Istenének« nevezte, és a keresztényeket így köszöntötte: »A béke Istene legyen mindnyájatokkal.« A békességben élőkön látszik, hogy rokonságban állnak Istennel, Isten fiaiként cselekszenek, tanúságot tesznek Istenről, aki [...] rendezettnek

teremtette az emberi társadalmat, mely a béke gyümölcset termi.”¹

A békességszerző szó nem egyszerűen csak az jelenti, hogy nem kerülünk összeütközésbe, és nem is csak azt, hogy nyugodtan élünk és megelégszünk egy bizonyos értékrenddel, hogy mindig mindenképpen elfogadjanak. Nem ezt jelenti, hanem egy kifinomultan evangéliumi életstílust, amely döntéseiben bátran szembe halad az árral.

„Békességszerzőnek” lenni főleg azt jelenti, hogy alkalmat találunk a kiegészztelődésre saját életünkben és mások között is minden szinten: mindenekelőtt Istennel, aztán azzal, aki mellettünk él a családban, a munkahelyen, az iskolában, a plébánián és a különböző szervezetekben, valamint a társadalmi és a nemzetközi kapcsolatokban is. Meghatározó módja ez a felebaráti szeretetnek, az irgalmasság nagy műve, mely újra egészségessé tesz minden kapcsolatot.

Arról van szó, amit Jorge, egy venezuelai fiú tett az iskolában: „Egy nap a tanítás végén láttam, hogy az osztálytársaim tüntetést szerveznek, ahol erőszakot is akarnak alkalmazni, autógyújtogatást és kődobálást terveztek. Rögtön arra gondoltam, hogy ez a viselkedés nincs összhangban az én életstílusommal. Azzal álltam elő, hogy írjunk az iskola igazgatóságának. Így más formában juttathatjuk tudomásukra a kéréseinket, amelyeket ők erőszakkal akartak elérni. Néhányan megfogalmazták és át is adták az igazgatónak a levelet.”

„Boldogok a békességszerzők, mert Isten fiainak hívják majd őket.”

Manapság sürgős szükség van a párbeszéd és a találkozás előmozdítására azok között az emberek között, akik érthető módon nagyon különböznek egymástól történelmük, kultúrájuk, hagyományaik vagy

nézőpontjuk miatt. Fontos, hogy értékeljük és befogadjuk ezt a sokszínűséget és gazdagságot.

Ahogy Ferenc pápa mondta legutóbb: „A békét a különbözőségek kórusa építi fel... A különbözőségeinkből kiindulva tanulunk a másiktól, mint a testvérek... Egy az Atyánk, mi pedig testvérek vagyunk. Szeressük egymást testvérként! Ha pedig vitatkozunk, az is legyen úgy, ahogy testvérek között szokás, akik aztán rögtön kibékülnek, és mindig testvérek maradnak.”²

Próbáljuk meg felfedezni városainkban a testvériség csíráit, mely nyitottabbá és emberibbé teszi őket. Törődünk fejlődésükkel, mert így hozzájárulhatunk, hogy az őket behálózó törések és ellentétek begyógyuljanak.

Letizia Magri

Fordította: Reskovits Ágnes

Az első felindulás után

Egy péntek este ezt fogalmaztam meg magamban: „Nem hagyhatom, hogy férjem és közém álljon egy számomra értéktelen tévéműsor.”

Az történt ugyanis, hogy férjem, akinek a napi munkája után este általában már csak tévét nézni van ereje, rá se hederített, hogy egy fontos dolgot próbáltam vele megbeszélni. Persze már én is fáradt voltam, ebből kifolyólag türelmetlen és ingerült, és azt találtam mondani, válaszson: „vagy a tévé vagy én!” Aztán sértődötten elvonultam aludni, helyet sem adva az esetleges átbeszélésnek. Gondolom, eddig majd minden házaspárnak ismerős a helyzet.

Az egész szombati napot Budapesten töltöttem. Korán indultam, későn érkeztem. Ekkor ért a döbbenet: hatalmas felfordulás, a tévé elcipelve a helyéről, s egy lehetetlen helyre letéve, ennek minden következményével, a vezetékek összevissza. Azt férjem érdeméhez írtam, hogy közben egy szekrénynek is megtalálta a jó helyét, nade... Ő elképedésemet látva közölte, hogy csak a kérésemet vette komolyan, és ráadásul meg akart lepni ezzel. Mit mondhattam volna erre? Új beszélgetésre már nem volt erőm, a reakciója pedig igazából helyénvaló volt.

Megkértem, beszéljünk meg inkább ezt az egészet reggel. Nem tudtam elaludni, kattogott az agyam. Végigpörgettem: Úgy mentem el reggel, hogy előtte mindent elrendeztem, ne maradjon vasárnapra semmi. De ráadásul a férjem egyedül döntött így, még csak nem is beszélünk semmit a változtatásról.

Alapvetően gyakorlott közös lakásátalakítók vagyunk. Immár húsz éves lakásunkat legalább tízszer rendeztük át, mindig az aktuális élethelyzetnek megfelelőképpen. Ugyanis az alapterület nem túl nagy, öt gyermekünk pedig pont húsz év alatt érkezett ajándékba. Négyen már majdnem kirepültek, így jelenleg csak hárman élvezzük állandó jelleggel

lakásunkat, mely így már megfelelő méretűnek bizonyul.

Nosza, hát akkor alakítsunk! Még éjszaka kigondoltam, milyen ötletekkel állhatok majd elő, hogy mindnyájunknak megfelelő, elérhető legyen, aztán vártam a reggelt.

Persze eszembe jutott az életige is: azonos szint, meghallgatás, teljes kiüresedés a másik előtt, megértés. Azt is éreztem, helyre kell állítani megbicsaklott egységünket. Ezért reggel, még misére indulás előtt bocsnatot kértem férjemtől, hiszen a veszekedés tőlem indult, csak a meg nem értés folytatódott nála. Délután aztán leültünk megbeszélni a dolgokat, teret adva egymásnak. Hamar beláttuk, erre az átalakításra munka mellett délutánonként csak négy napunk marad. Hisz hétvégén jönnek haza a vándormadarak, addigra végezni kell. Bele merjünk fogni? Ez most már kettőnk választása volt. Megtettük! Lépésről-lépésre, megbeszélve, együtt. Sőt, még fészeklakó tízéves lányunk is lelkesen segített. Közben sokszor álltam meg elképedve: Hát tényleg ekkora ereje van az egységünknek, az együtt teremtesünknek? Ekkora ereje van a szeretettel kimondott és szeretettel befogadott szónak? ///

Ernyey Gyuláné

¹ Vö. Ch. Lubich, *Diffondere pace*, Città Nuova, 25, [1981], 2, pp. 42-43.

² Cfr. *Saluto del S. Padre, Incontro con i leader religiosi del Myanmar*, 28 novembre 2017.

Amíg szusszanás van bennem...

A nyugdíjba vonulást sokan krízisként élik meg, holott ez az életszakasz számos új dologra tesz szabaddá.

► **Dombai Mária** //

”

**A világnak
leginkább
azok az
emberek
hiányoznak,
akik mások
hiányaival
törődnek.**

Építésmérnök vagyok és egy igen mozgalmas, állandó kihívásokkal teli, tevékeny szakmai élet-út után 1989-ben mentem nyugdíjba. Nagyon tartottam a változástól. Erős aggodalom és félelem élt bennem, amit még magamnak sem vallottam be. Pedig, ha most visszagondolok az életemre, a nehéz, megoldhatatlannak tűnő és veszélyes helyzetekből Isten mindig, még idejében kimentett. Tényleg „ott állt sátram előtt”... A napi szintű aggodalom már hat-hét évvel a kritikus váltás előtt bekövetkezett. Szinte számoltam a napokat és az éveket, mintha a nyugdíj valaminek a halálát jelentette volna. Ezért is lepődtem meg azon, hogy már az első naptól kezdve a szabadságnak és az önkéntességnek az érzése járt át és belső örömmel töltött el. Egy más, színesebb és változatosabb világ tárult fel előttem. A lehetőségeim nem csökkentek, hanem megváltoztak.

Azon kezdtem gondolkodni, hogy mi is lesz az én dolgom most? És hogy Isten számon kéri tőlem a felebarát részére fel nem használt képességeket és időt, aktív vagy passzív életszakasztól függetlenül. Naponta jutott eszembe Albert Schweitzer gondolata: „A világnak leginkább azok az emberek hiányoznak, akik mások hiányaival törődnek.” Eddig úgy élt bennem ez a mondat, hogy főleg másoknak szól.

Fokozatosan ébredtem rá, hogy végre valahára nekem kellene elgondolkodnom ezen. Eszembe jutott a Szentírás egyik mondata is: „Jézus körüljárt, jót tett” (ApCsel 10,38). Hogyan is értelmezhető ez az én életemre? Csak egy válasz érkezett a szívembe, az, hogy éjjel és nappal, amíg csak egy szusszanás van bennem, valamit mindig lehet tenni, a nyugdíjas korban talán még inkább. Végül is arra jutottam, hogy az életervezéssel nem én fogok foglalkozni, hanem rábízom magamat arra, Aki azt szeretné, hogy legyek az Ő földi lába, szíve, legyen fülem a hívást meghallani, és erősen figyeljem a hozzám érkező jeleket.

A jel meg is érkezett hamarosan, egy kérés formájában: segíteni kellene felépíteni egy templomot. Nagy kihívásként éltem meg azt az öt évet, amíg az építkezés tartott. Minden pillanatban úgy éreztem, hogy az Úr akarja ezt az épületet. Életre szóló kincseket is kaptam. Ott értettem meg, hogy az élő kövekből épült templom – vagyis a közösség – az első, és csak ezt követheti a kőtemplom, és annak felépítése. Jézus gondoskodik a folyamatosságról is. A templom felépülése után még egy rövid ideig az irodai munkában segítettem, de éppen akkoriban lett sürgős szükség irodai tapasztalatra annál a templomnál, ahová egyébként jártunk.

Csodálatos, hogy ez a kis ismeret – mustármagként – elég volt a kezdetekhez, amely aztán tíz évig tartott.

Ezzel párhuzamosan az egyik legnagyobb hazai civil családszervezet kérése is megérkezett: építési tanácsadóra volna szükség. Elvállaltam. Nem tudok meghatódottság nélkül gondolni erre az időszakra. Naponta jöttek a kétségbeesett telefonok és levelek. A feladat egy része naprakész szakmai választ igényelt, a másik része a vizsgáztatás és a reménykeltés volt. Érezte a másik a vonal túoldalán, hogy van embere, akinek ő fontos, a problémájával együtt. Sokszor az volt az érzésem, hogy az Úr valahol vonal közelben figyel, mindent beleadok-e? Ez a karitatív segítségadás végül húsz évig tartott.

Fontos volt nekem, hogy a családra is maradjon elegendő idő. Két fiúnk van, hat unokával és két dédunokával. „Váltott műszakban” találkozunk a vasárnapi ünnepi ebédek alkalmával és szinte már nem tudunk hová ülni. Imádkozom minden találkozás előtt a jó hangulatért, a békés együttlétért. Tudatában vagyok annak, hogy nem élhetjük helyettük az életüket, csak segíteni, főleg imádkozni lehet és kell értük!

Az idő múlásával egyre erősebben és sürgetőbben érzem, hogy a megszerzett tudást és tapasztalatot is át kell adnom. Talán ez az egyik fő feladata a „kritikus átmenet” utáni időszaknak. Senki nem mondhatja, hogy nincs mit átadnia. Mindenki tud valami jót, hát azt adja át, még ha ez olykor fáradtságos munka és az eredmény sem azonnali. Ferenc pápa kérte, főleg a nagyszülőket, hogy meséljenek, írjanak a múlttól, mert nem lehet gyökerek nélkül élni és felnőni. Annyi évtized után csak nemrégiben jutottam el odáig, hogy a gyermekeinknek és unokáinknak hosszabb születésnap leveleket írjak. Ebbe a levélbe sok minden belefér. Fontosnak tartom, hogy olyan legyen, amelyet már várnak, örömmel bontanak fel, és nem kell tartaniuk semmi számonkéréstől, intelmtől, mégis átmege az üzenet.

Időm lett arra is, hogy az eddig összegyűlt több mint ezer darab 2-3 oldalas családi levelet átnézzem, és kigondoljam, milyen kis összeállítást, ajándékot lehet ezekből gyermekeinknek, unokáinknak összerakni. Főleg azoknak van sikere, amelyek öröklük szólnak, gyermekkorukról,

kapcsolatokról. Ezáltal megismerik a múltat, és egyben családunk gyökereit, gondolkodásunkat. Egyik évben a személyre szabott kis fénykép-album-sorozat volt a „sláger”. Úgy látom, hogy értékelik, megőrzik és emlékeznek.

A matek iránti szeretetemet is igyekeztem megosztani az unokákkal. Nemrég azt mondta az egyik, hogy most már szívesen tanul velem, eddig bizony szenvedés volt. Biztos én hibáztam, mert néha repült a füzet, és az oktatás meglehetősen emelt hangon folyt. Most már a matek „lelkét” próbálom átadni, ami az életben is felhasználható: minden megoldáshoz több út vezet; meg kell állni és időt kell hagyni az örömeknek, amikor jó az eredmény. A matekórák végén pedig mindig volt csoki is...

Nagyon tudok aggódni, és ha nincs miért, hát megkeresem. Sokszor elfelejtem a tanultakat: nem lehet feszültségben élni, a múlt hibáin és mulasztásain bánkódni, a jövőtől pedig félni, mert akkor elvesz a jelen pillanat, az egyetlen valóságos idő. Ez áll rendelkezésemre arra, hogy jól felhasználjam a magam és a felebarátaim javára. Olyan nagy öröm, amikor úrrá tudok lenni aggódásaimon, és a következő éveket rá tudom bízni arra, Aki eddig engem mindig, mindenből kimentett. ///

”

Senki nem mondhatja, hogy nincs mit átadnia. Mindenki tud valami jót.

Dombai Mária albumából (2)

Hivatása önkéntes - 3.

Sorozatunkban a Fokoláre Mozgalom egy-egy önkéntese mutatkozik be.

Rassay Zsolt

”

**Minden
jótettemet
feleségemmel,
Katal
egységben,
vele
összhangban
csinállok.**

Budakeszin élek, nyugdíjasként, s minden szabad időmet az „*Amit egynek tesztek a legkisebbek közül, nekem teszitek*” jézusi mondás életre váltásának szentelem. Szakmai tevékenységemet a geológia, geotechnika és geodézia területén folytattam 2015-ig. Vállalatunk a központ mellett – ahol én dolgoztam – jó néhány kirendeltségből állt. Munkáimat akár a vállalati, akár a későbbi Kft-s munkavégzési időszakomban mindig igyekeztem lelkiismeretesen, nagy odaadással végezni. Egy alkalommal valakitől visszahallottam, hogy az egyik szakvéleményemet példa gyanánt kitették valamelyik kirendeltség faliújságjára.

Kollégáimhoz – bármilyen végzettségűek és beosztásúak voltak – mindig szeretettel

viszonyultam. Mikor osztályvezető lettem, ugyanígy tettem. Ebből az időből egy hátam mögötti megjegyzés: „*a Zsolttal nem lehet veszedni.*” Mikor tönkrement a cégünk, az igazgató minden osztályvezetőtől folyamatos leépítést kért. Az egyik kolléganóm a feszült helyzetben ki volt borulva és úgy vélte, hogy őt teszik legközelebb (a) „*lapátra*”. Ezért azt mondta, hogy anyukájának – aki egykor szintén nálunk dolgozott – majd a temetésére se menjek el. Aztán cégünk széthullott és ki-ki ment a maga útjára. Mikor később hírül vettem volt kolléganőnk édesanyjának halálát, természetesen elmentem a búcsúztatóra. A temetés után volt munkatársam odajött hozzám, és elcsukló hangon köszönte meg, hogy anyukájának megadtam a végtisztességet.

Olyannak lenni, mint az őskereszténynek, ez az ideám, ami azt jelenti, hogy annyira szeretek, hogy – miként Jézus – akár az életemet is adom embertársamért. Ebből fakadóan gondolataimmal, szavaimmal, tetteimmel mindennap, minden órában igyekszem – legalább átvitt értelemben – életemet adni az emberekért.

Egy babakocsit toló hölgyet – valahányszor találkoztunk – felvettem a kocsiába, s hazavittem. Aztán a csecsemő keresztünk lett. A szülőkkal baráti kapcsolatba kerültünk, amely azóta is tart, s az időközben felnőtté vált öt gyermekükkel is baráti viszonyt ápolunk. Történt, hogy egy meredek úton megálltam a kocsiával egy nehéz szatyrot cipelő hölgy mellett, és felajánlottam neki, hogy hazaviszem. „*Csoda történt! – mondta az illető, miközben beszélt az autómába. – Éppen most kértem Istent, hogy küldjön valakit, mert nem tudok hazamenni.*” – fűzte hozzá magyarázatképp. A néniéről kiderült, hogy civil ruhás apáca, akivel élete végéig tartottuk a kapcsolatot. Minden jótettemet feleségemmel, Katal egységben, vele összhangban csinállok. Nála nélkül talajt vesztett, a legkisebb szélfúvásra is földre zuhanó ember lennék. Életemet titkon mindvégig, a párválasztásnál is, a Szűzanya vezette. Égi

Édesanyánk hívott meg (Múvébe) a Fokoláre Mozgalomba is. Napjaim és éjszakai felébredéseim alaphangját mind a mai napig a Mindenség Urának dicsőítése és a Szűzanya dicsőrete, a Miatyánk, a Rózsafüzér, az Úrangyala imádságok és megannyi fohász adja. Makkosmárián voltam elsőáldozó, ifjúkoromban oda jártam szentmisékre is. Azóta minden fontos családi eseményünk színhelye lett. A kegytemplom légkörét valahogy mindig különlegesnek éreztem. Feleségem első tumorműtétje után, a kemoterápia indulásakor – kinézve a kórterem ablakából – éppen e templom tornyára látott. Ott nyugszik tragikus hirtelenséggel elhunyt menyünk, és az ottani urnatemetőbe térünk meg mi is. Magántevékenységeim a (katolikus) egyház különféle, világiak által is elvégezhető feladatait érintik, és az életszülte, ad hoc segítségnyújtásokra terjednek ki: idősek látogatása, áldoztatása, „fuvarozása”, ministrálás, atyák szükség szerinti szállítása stb. Egy pap egyszer megkérdezte: „Mondja, Zsolt, magának fogadalma van, hogy mindenkivel jót tegyen?” Erdélyországi papunk 90 éves. Ereje megfogyatkozott, egészségi állapota rossz. Ezért 20 évi magyarországi szolgálat után haza akar települni. Utánanézttem, hogy otthoni egészségügyi ellátása érdekében mely hatósághoz, milyen papokkal kell fordulnia. Az elintézendőket kinyomtatam és átadtam neki. Nagyon meghatódott és ezt mondta: „Tudja Zsolt, nincs annál nagyobb segítség, mintha kitaláljuk a másik gondolatát, és mielőtt szólna, már teljesítjük is még meg sem fogalmazódott kérését.” ///

Szerkesztette: Prokopp Katalin

Pacsay Zsolt albumából (2)

A Fokoláre Mozgalomban „Isten önkéntese” vagy. Mutasd be ezt az utat néhány szóval!

Isten önkéntesének lenni azt jelenti, hogy újra és újra felfedezzük a Krisztus-követés csodáját, mindennap önként, szabadon elkötelezzük magunkat Istennek, a Szeretetnek. Mi nem örökfogadalmat teszünk, hanem napról napra újítjuk meg fogadalmunkat. Hogyan? Szolgálva Jézust bárkiben, aki utunkba kerül. Próbáljuk kitalálni felebarátunk szükségletét, és mielőtt kérne, már betöltjük a hiányát. A fokolár lelkiséggel önkéntesének lenni egy egész életen át a létező legszebb hivatás! Mindennap ezt mondom Jézusnak: „*Neked adom Uram e napomat is, ma is érted, neked élek. Érted szeretem, segítem, szolgálom a mellettem lévőket. Téged kereslek ma is minden emberben, minden mosolygó és szomorú arcban. Téged akarlak látni az egész világ minden emberében. Téged fedezlek fel a fűben, a fában és a virágban, Téged a hegyekben és a tengerekben, Téged minden teremtményben.*”

Kisközösségeket alkottok.

Ez mit jelent számodra?

Kisközösségeink, a 'nukleók' alapvető fontosságúak számunkra, ahol szeretünk és szeretve vagyunk. A találkozók az életigék közös elolvasása különös erőt sugároz. Az elmúlt időszak tapasztalatainak egymással való megosztása és a lelki vagyonszövetség pedig újabb munícióval szolgál az elkövetkező két hétre. A találkozókon megélt szeretetet aztán továbbálmódjuk a világba. Egyik társunk jó értelemben véve szófukar. Számomra hasznos tanulni való tőle, hogy minél kevesebbet beszélünk, annál kevesebbszer értenek félre, annál kevesebb embert bántunk meg. Jó volna – mielőtt szólnék – minden mondatomat mérlegre tenni. Egy másik társunk bajban és nehézségben mutatott helytállása nekem és mindannyiunk számára példaadó. Mindenkitől van mit tanulnom, tanulnunk.

Milyen hozadéka van az elkötelezettségnek a mai társadalom számára?

Ennek a békétlen, reményvesztett, pofonokat osztó világnak rám, és minden önkéntesre igen nagy szüksége van. Feladatokat, feladatunkat csodálatosan fogalmazza meg a jól ismert énekünk: „*Hintsd a béke magját szertesztét, s meglátod, reményed újra él. Sírsz, mert kezded tövis járja át, de így születik majd egy új világ.*”

Kincset ér, kincset rejt

A családok a maguk sokszínűségében, értékeikkel és sebeikkel együtt is az egyén formálódásának elsődleges helyei.

► **Visy Petra** //

*Pszichológus,
jelenleg Győrben
dolgozik iskolás
fiatalokkal,
valamint párokkal
és családokkal.*

Kiscsalád, nagycsalád, egyszülős család, mozaikcsalád, nukleáris család, kiterjesztett család... Sokféle típussal és konstellációval találkozhatunk, így egyre többféle nézőpontból elemezhetjük ezt a világot magába foglaló fogalmat. A család a legkisebb társadalmi egység, melyben a tagok között leszármazotti, házassági vagy örökbefogadási kapcsolat van. A hivatalos megközelítésen túl azonban jóval többről van szó. Képzeljünk el egy ékszerdobozt, mely kívülről ezerféle színben pompázik, és a legkülönbélebb, konkrét vagy absztrakt formával díszített. A doboz anyaga lehet fa, fém vagy éppen acél, de könnyen szakítható, áttetsző hártáival is találkozhatunk. Van olyan ékszertartó, amit kulccsal zárnak, egy másikra még lakat is kerül, és akad olyan, amelyik könnyen nyitható, a kulcsa valamiért eltűnt a lyukból. A kis dobozkaink egymás mellett sorakoznak, de látszik, hogy nincs két egyforma köztük. Kinyitva őket mindegyikben más dallam csendül fel: halk, lágy muzsika vagy intenzív, hangzatos induló; lassú andante vagy pattogós, játékos staccato; széles hangszerválaszték vagy magányos

dobszóló. A belsejébe kukkantva mindegyikben egy-egy apró világ működik saját lakókkal, saját szabályokkal, szokásokkal, hagyományokkal, emlékekkel, titkokkal, történetekkel. Kívülről nézve, teljességgel sohasem kiismerhető, amitől még különlegesebb, egyedibb kincseket rejt magában. De mit is tudnak ezek a mini világok?

Elválaszt és összeköt

A kis ékszerdobozkák fala az anyag minőségén túl is igazán különleges. Képes ugyanis arra, hogy elválassza a világ lakóit a külső környezettől, miközben össze is köti őket azzal. Azáltal, hogy körülhatárol, biztonságot nyújt, védelmez és egységet képez. A fal egyedi képessége továbbá az, hogy anyaga és átláthatósága annak megfelelően változik, hogy melyik lakó szeretne azon keresztül ki-és bejárni. Ezt hívjuk a családi határok rugalmasságának, ami az adott élethelyzetnek és életciklusnak megfelelően alakul. Egy csecsemő esetében például ez a határ teljesen zárt, hiszen abban az életkorban

védettségre, biztonságra van szüksége egy gyermeknek. Ahogy cseperedik, egyre messzebb merészkedik a szülői óvó tekintettől, míg el nem éri azt az életkort, amikor igenis fontos a külvilág minél több és színesebb információja a további fejlődéséhez és kamaszkori önmeghatározásához. Utóbbi a család külső határainak lazulásával támogatható. Egyes családok féltik saját belső világukat, melyet merev határokkal védenek. Ezeken keresztül nehezen áramlik információ befelé, de még inkább kifelé. Mások ezt sokkal lazábban kezelik, és szinte nyitott könyv az életük a külvilág számára.

Tükröt tart

Mint minden becsületes ékszerdoboznak, úgy a példában forgóknak is kis tükör van a fedelében, amely valóságosan mutatja a benti mikrovilág és „lakói” álcázatlan működését. Egy családban a tagok folyamatosan reagálnak egymásra. Családterápiás fogalmakkal élve: „akcióznak”, melyben minden akció egyszerre reakció, azaz válasz is. Egy fél mondat, egy szó, egy pillantás, egy grimasz vagy egy nem-szólás minden egyes tagból kivált valamit: érzést, gondolatot, érzetet, szót vagy mozdulatot, amely szintén további reakciókat hív elő. Így a család tagjai folyamatos kölcsönhatásban állnak egymással. Ezek által információkat szerzünk önmagunkról: mit váltott ki a testvéremből, mennyire ért meg engem az édesanyám, miként reagál rám az édesapám, ki is vagyok én ebben a családban, ebben a rendszerben? Mik a szerepeim? Vajon ki vagyok/leszek egy tágabb rendszerben (pl.: baráti kör, iskola, munkahely, társadalom...)?

Próbatermet biztosít

A család a való élet premier előadására felkészítő próbateremként is szolgál,

ahol kipróbálhatok, pontosítva: jó, ha kipróbálok kommunikációs és konfliktusmegoldó technikákat, felölthetek aktuális nézeteimhez illeszkedő jelmezeket, felmondhatok hangzatos monológokat legfontosabbnak vélt elveimről. Ahol lehetek szerető, gyűlölő, féltő, támadó, elvonuló, megbocsátó, bocsánatért esedező, önzetlen és önző, dacos és megértő. Lehetek a „bezzeg-gyerek” vagy a feketebárány; a problémamegoldó vagy az önállótlan; a hős vagy az áldozat; a szolgáló vagy a királylány. Ahol a közönység – vagyis a család többi tagja – állva tapsolással vagy feszenegő nem tetszéssel viszonyulhat a bemutatottakhoz. És persze a legjobb az egészben, hogy a visszajelzést teljes egészében elfogadhatom, vagy részben elutasíthatom és másnap újra (el)próbálhatom.

Mozgásban van, mozgósít

Van, hogy homokszem kerül a gépezetbe, és ami addig olajozottan működött, onnantól kezdve elvész: új működési szabályzatra van szükség. Vannak családok, amelyekben egy változás, egy nehézség – pl.: betegség, haláleset, kapcsolatok felbomlása, elköltözés, hűtlenség – esetén hamar megszületik az átalakult,

megújult szabálykönyv, máshol ehhez jóval több időre van szükség. A legfontosabb azonban, hogy bármikor is nyissuk ki az ékszerdoboz tetejét, mindig azt láthatjuk, hogy a mikrovilág folyamatos mozgásban van. A tagok a kis kuckójukkal egymáshoz hol közelebb, hol távolabb költöznek és keresnek helyet. Hol kék biciklivel, hol zölddel, hol pirossal közlekednek. A viharfelhők láttán védekeznek, de van, hogy telibe találja őket az eső. Később azonban már sütni kezd a nap, ruhát váltanak és az esernyőt napszemüvegre cserélik. Krízis esetén a tagok egy helyen gyűlnek össze és közös tanácskozásba kezdenek, aminek eredményeképp a bajba jutottat közös erővel emelik fel és állítják talpra. Különbség van az összegyűlés és támogatás sebességében és hatékonyságában. Vannak családok, ahol nehéz baj esetén összeszűkülni, összezárni, tanácskozni, helyette mindenki szanaszét szalad, de szinte mindenhol akad olyan alkalom, amikor újra összegyűlnek és ismét kapcsolódni tudnak, akár az együtt átélt közös emlékek mentén.

Ellát útravalóval

A család tehát valóban az egyik legfontosabb színtere életünknek, függetlenül attól, hogy az az ékszerdoboz 2, 3, 5 vagy 10 főt foglal magában; hogy gazdagon díszített-e vagy visszafogottan egyszerű; hogy formázható agyagból vagy keményfából faragott-e. Egy biztos: tele van megismerésre váró kincsekkel, gyöngyökkel, ékkövekkel. Hiszen védelmez, szabályoz, lehetőségeket ad, (élet)tanulásra bír, jövőképet rajzol, személyiséget formál és erőforrásként szolgál – még akkor is, amikor arra pillanatnyilag a legkisebb utalást sem látunk. A lényeg, hogy megtaláljuk benne azt, ami számunkra ékszerként hordható egy életen át, és utána továbbadható a saját kis világunk újabb lakóinak. ///

Hogyan találta meg a katica a pettyeit?

Tavasztündér munkája nyomán virágba borult erdő-mező, s virágban állt a rét is. Lepkék és rovarok kergetőztek a napsütésben a virágok fölött. Az egyik katicabogár egy vízcsepp-tükörben észrevette, hogy neki bizony nincsenek pettyei. Nagyon szomorú lett.

- Miért nincsenek pettyeim?
Hová lettek? És hol találok meg őket?

Kis lepke, te se láttad a pettyeimet?

- Nem, sose láttam. De nagyobb az én bajom. Nem találok a testvéremet. Az előbb még itt bújócskáztunk, de most eltűnt. Csak nem esett baja? Segítenél megkeresni, kedves katica?

- Persze, szívesen segítek! - s már szállt is a kis katica a magasba, s egyszer csak felkiáltott.

- Gyere lepke, azt hiszem, itt van a testvéred. Belebújt egy fehér virágkehelybe, azért nem vetted észre. Ott lakmározik, nem hallotta, hogy keresed.

- Nagyon jó! Köszí szépen! De nézd csak, meglett az egyik pettyed. Itt van a szárnyadon!

- Tényleg itt van? Szuper! Megyek, keresem a többit. De csiga, te miért búsulsz itt?

- Szerettem volna játszani, de senki nem ér rá. Játsszanál velem? Labdázunk egy kicsit ezzel a lufival!

- Jó, labdázunk, bár én a pettyeim keresésére indultam. Persze, az ráér később is.

- Milyen jól száll ez a lufi!

- És milyen szép a színe! Egész jól tudsz labdázni, csiga-biga.

- Te is jól tudsz, és jó, lett a másik szárnyadon is egy petty.

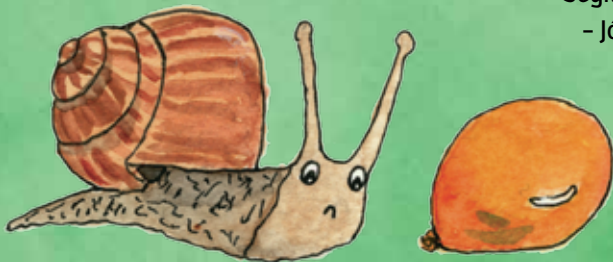
- Valóban? Akkor már csak ötöt kell megtalálnom.

- Segítek neked, ha akarod.

- Jó, nem bánom, menjünk. Itt egy bodobács. Hát te miért sírsz?

- Eltévedtem, nem találok haza. Egy nagy tölgyfa aljában lakunk. Kedves katica, tudnál segíteni?

- Szívesen segítek. - És katica máris felreppent a magasba, majd egy fánál leereszkedett.

- Itt van a lakásod, és itt vannak a társaid! Gyere boba-
bács! Ők éppen téged keresnek. Így most végre egy-
másra találtatok. - És együtt örültek mindannyian.
- Köszönöm, nagyon kedves vagy! - Közben odaér-
kezett csiga-biga is.

- Megtaláltad a lakását? Ügyes vagy! Nézd csak,
most mind a két szárnyadon lett még egy-egy petty!

- Hú, ez nagyon szuper! Akkor most hány van összesen? Kettő meg kettő, vagyis
négy! Már csak hármat kell megtalálnom! Gyerünk, csiga-biga!

- Én nem bírok. Nagyon elfáradtam. Pihennem kell egy kicsit.

- Akkor jó pihenést! Szia!

- Ne hagyj itt! Pihenj velem egy kicsit!

- Sietnem kellene a pettyeim után, de egy kicsit veled maradok.

- Nagyon köszönöm! És máris lett egy újabb pettyed. De most már aludjunk.

- Aludtak egy kicsit, majd nagy lármára ébredtek.

- Jaj, mi ez? - kérdi a csiga.

- Azt hiszem, egy tücsök. Mi baj, tücsök?

- Letört a hegedűmből egy darabka. Hogyan fogok zenélni ezután? Brü-hühü...

- Ne sírj, tücsök! Előbb próbáld ki, hogyan szól.

- Jó, kiprobálok. Hallod, milyen hamis? Brü-hühü...

- Nem olyan rossz! Hangold át egy kicsit a megmaradt részeket. Meglátod, jó lesz.

- Köszí a biztatást, de azért ez nem olyan, amelyet szeretnék. Hallgasd csak!

- Nem rossz! Más, mint eddig, teljesen egyedi. Így csak te tudsz zenélni. Egészen
modern zene. A többiek zenéje hagyományos. Nagy sikered lesz vele.

- Majd meglátjuk. Megpróbálok elhitetni a többiekkel, hogy ez egy új hullám a tü-
csök-zenében! Köszí az ötletet, katica!

- És lett egy újabb pettyed. Érdekes módon találsz meg a pettyeidet, katica!

- Valóban! De bánom is én a pettyeimet, lényeg, hogy mindenki örüljön, akivel találkozom.

- Jó, de azért az utolsót találd meg valahol!

- Persze, keressük, keressük, de hol is lehet... Nem tudom, de itt van egy kis hangya.

- Mit csinálsz, hangyácska? Miért erőlködsz?

- Jaj, már alig bírom tovább. Segítenél? Ezt a bogyót szeretném a bolyba begurítani. Az a
baj, hogy nagyon nehéz.

- Persze, hogy segítek. Sőt, a csiga is segít.

- Így hárman sokkal könnyebb. Már nincs messze a boly. Itt is vagyunk. Köszönöm
szépen, katica, és neked is, csiga-biga.

- Nagyon szívesen. Minden jót neked, hangyácska.

- Ezzel megtaláltad a hetedik pettyedet - szólt a csiga.

- Igen. És köszönöm, hogy segítéttél, csiga! Igazán örülök a pettyeimnek, de annak
még jobban, hogy senkivel sem találkoztam hiába.

Most pedig repülök egy nagyot a pettyes szárnyaimmal! Viszlát csiga-biga!

Hol vagy?

E kötet szerzőjét sokan ismerik és szeretik a Nők Lapja hasábjairól és megjelent könyveiből, amelyekben sok-sok emberi történetet tárt az olvasó elé. Egészen rendkívüli látásmód jellemzi: a felszín, a külsőségek mögött rendre felfedezi az Embert – értékeivel, egyedi voltaival.

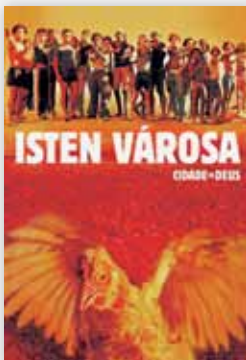
Több írásában közel engedte magához és szeretteihez az olvasót, de ezúttal még tovább megy: olyan intim szférába enged bepillantást, olyan mélységeket tár fel férjével való kapcsolatából, amihez csak „levetett sarukkal szabad közelíteni”, mert szent ez a hely.

Olvasva a könyvet Chiara Lubich szavai jutottak az eszembe: „A család nem más, mint egy harmonikus összjáték, egy ékszerdoboz, a szeretet titka: házastársi, anyai, apai, gyermeki, ... szeretet.” „A házastársak nem valamit ajándékoznak egymásnak, hanem saját magukat...” Egy különösen nehéz, emberpróbáló időszak adja az elbeszélés alapját, keretét. Felfedezhetjük, hogy a fájdalomnak óriási értéke van/lehet, ha úgy éljük meg. Az írás sok gondolatot indít el bennünk, olvasókban: én mennyire ismerem a párom, mennyire szeretem, mire vagyok/lennék érte képes, mennyire vagyok nyitott, hogy mások szeretetét befogadjam, hogyan ismerem, ismerhetem fel a másik titkos jelzéseit, belső vágyait. Bátran lépünk be e két ember, e család belső világába, s fedezzük fel – segítségével – a mienket is. Schäffer Erzsébet: *Hol vagy?* Central Könyvek, Bp. 2017. (Nők Lapja műhely) ///

Körmendy Imre

Isten városa

Isten városa az évek során a köznyelvben Rio de Janeiro egészével azonosult, pedig valójában ez csak egy kerülete az óriási metropolisznak. Még a hatvanas években kezdték felépíteni ezt a sajátos „települést” a szegényebb falvakból a városokba áradó vidékiek számára, akiket – filmünk főszereplőjének szavai szerint – „Rio képeslapszépségű, tökéletes tájaival” és a munkalehetőséggel csábítottak el. Az igazság azonban az, hogy a környék a tengerparttól a lehető legmesszebb helyezkedik el és munka is alig van. Két különböző utat bejáró fiú sorsát követhetjük nyomon a hatvanas évek végétől a nyolcvanas évek elejéig. Egyikük túl törekeny és félős ahhoz, hogy bűnöző legyen, ugyanakkor túl okos is, hogy megelégedjen valamilyen alulfizetett munkával. Az erőszakos környezet, amelyben felnő, nem sok esélyt kínál az érvényesülésre. Azonban rájön arra, hogy más módon, egy művész szemével láthatja és láttathatja a valóságot: ez indítja el, hogy profi fotós legyen. Számára ez jelenti az egyetlen kiutat a nyomorból. Társát azonban magával ragadja a bűnözés és a drogok világa, amiből szinte lehetetlen kivergődni.

Két utat követünk tehát Fernando Meirelles filmjében, ami kendőzetlenül mutatja be azt a brutalitást, erőszakot és nyomort, amivel Isten városában naponta szembesülnek az ott élő fiatalok. Az események lesújtó bemutatása nem maradt hatástalan. Az Isten

városa premierjének évében megválasztott brazil elnök személyesen mondta el a rendezőnek, milyen óriási hatással volt politikájára a film. A tartós változás és a remény azonban még mindig várat magára. És pont ezt húzza alá elemi erővel az Isten városa. ///

Göbel Ágoston

ISTEN VÁROSA

brazil-francia filmdráma, 130 perc

Gyártási év: 2002

Rendező: Fernando Meirelles

Közéleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.
Számilaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.
Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:
terjesztes@ujvaros.eu

Szerkesztők: Csikné Sisák Zita,
Antal Gergely, Kovács Bertalan,
Prokopp Katalin, Simkó Zsófia,
Tóth Judit, Feltserné Bernáth Mária

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:
Lisztovszki László

Nyomatás:
PR-Innovation Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc
Terjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág
Előfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 6 szám.
Egy példány ára: 700 Ft

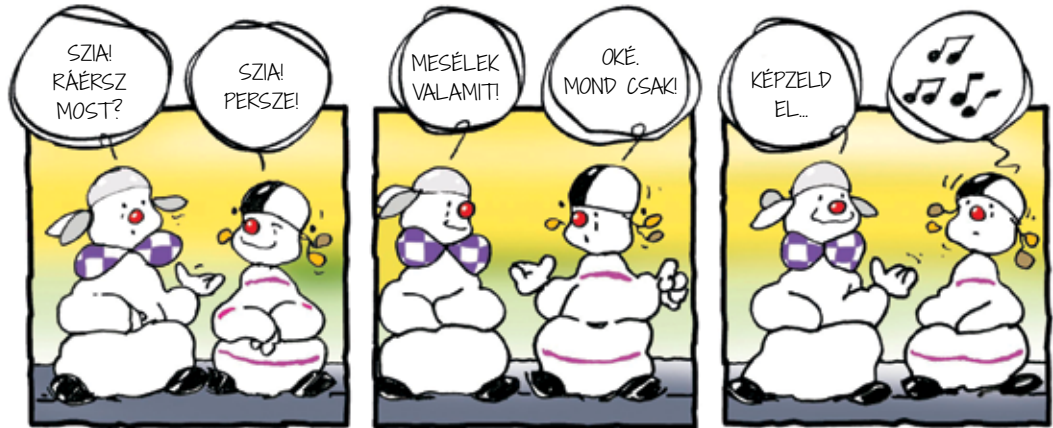
www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkeink
a 6–11, és 18–19. oldalon.
pixabay.com

VARÁZSLATOS KÜTYÜK

Írta és rajzolta:
Walter Kostner

AZ ÚJ VÁROS KÖNYVÚJDONSÁGA a XXVI. Szent István Könyvhétre:

keménytábla ■ 64 oldal ■ Ára: 1900 Ft

**Ajánljuk elsőáldozás előtt
és elsőáldozási ajándék-
nak egyaránt.**

**Mi is tulajdonképpen a Szent-
áldozás?** Hogyan lehetek általa
Jézus igazi barátja? Miért jó Jé-
zust a szívembe fogadni? Ilyen
és ehhez hasonló kérdésekről
beszélget a könyv lapjain egy
kisiskolás testvérpár, Gitta és
Peti. Jánossy Zsófi bájos rajzai
pedig még közelebb hozzák a
témát a gyerekekhez.

Találkozunk a **Ferenciek terén**
május 7. és 12. között a 18-as pavilonnál!